

De Snor van...

Komedie in twee delen

Voor vier jonge acteurs en
één andere

HEDWIG COOREMANS

**'t Serclaesstraat 11
1740 Ternat**

02/582.09.48
hedwig.cooremans@telenet.be
2003

PERSONEN

HIJ en ZIJ

HIJ is student. Eerder saai, tenminste in normale omstandigheden.
HIJ draagt een bifocale bril en woont zelfstandig in de flat LINKS.

HIJ wil maar één ding: slapen.

ZIJ is, in normale omstandigheden, waarschijnlijk even saai.
ZIJ is pas in de flat RECHTS ingetrokken.

Haar verbeelding slaat voortdurend op hol.

In het eerste deel is ze de huisvrouw, Marilyn, Sherlock Holmes, opnieuw Marilyn, de Chicago-gangster, de karateka, de seksbom, de verpleegster en de dame die doet alsof ze blind is.

In het tweede deel is ze de flagellante, de rouwende dame, het verlegen schoolmeisje, de zeebonk, het oude vrouwtje, Zorro, de straatrover, de marathonaatlete, de scheidsrechter, het engeltje, Batman en de toverfee.

*Het is de bedoeling dat ZIJ zich gedeeltelijk kleedt als haar fantasie personages. Soms kan een rekwisiet al voldoende zijn.
De andere personages merken haar transformaties **niet** op.*

De twee ANDEREN

De man

is de vriend, de glazenmaker, de boef.

De vrouw

is de dame in het rood, de buurvrouw, de excentrieke moeder, de stoere nymfomane agente.

Het is IN GEEN GEVAL de bedoeling dat deze personages door meer dan twee acteurs worden vertolkt!

De derde man

is de opa, de reparateur van de lift (figuratie) en de grote chef (sprekend).

*****

DECOR

De scène is in drie ruimtes verdeeld. LINKS: (een deel van) zijn appartement, RECHTS: (een deel van) haar appartement. De VOORSCENE is de straat.

Gemakkelijkheidshalve gebruiken we steeds het woord 'flat' als we de appartementjes bedoelen.

Om een groter contrast flats <-> straat te verkrijgen, kunnen de flats, door het gebruik van een platform, hoger liggen dan de straat.

OPMERKINGEN

Op de scène liggen beide flats naast mekaar. In werkelijkheid liggen ze VLAK TEGENOVER MEKAAR IN DEZELFDE STRAAT. Ze bevinden zich beide op de tweede verdieping van hun flatgebouw en zijn zowel met de trap als met de lift te bereiken. De lift in ZIJN flatgebouw is echter stuk.

1) De 'ramen' van de flats bevinden zich naast mekaar, gericht kant publiek. *Deze ramen zijn fictief.* Het openen en sluiten van luiken en ramen wordt door de spelers bijgevolg gemimed.

2) Zijn flat heeft 'luiken' om te verduisteren. ZIJ heeft een 'schuifraam' en verduistert haar kamer met 'overgordijnen'.

3) Wanneer de ramen open staan, horen we wat er in de flats gezegd wordt.

a) ZIJN flat

De slaapkamer: achteraan een deur naar de badkamer. Links een deur naar de zitkamer en de voordeur. Het is er een beetje een rommeltje.

Meubilair: een bed met nachtkast, waarop een klokradio, een telefoontoestel. Een leeslamp boven het bed. Een kast. Rechts, ongeveer in het midden van de scène, een bureau met toebehoren. Bureaustoel, papiermandje. Eventueel een p.c. Boven het bureau hangt een (fictieve) spiegel. (Kan door eventueel alleen het kader aan te brengen) Aan de muur: een grote foto van zijn mama.

b) HAAR flat

Achteraan: een deur met kettingslot.

Rechts: de deur naar de badkamer + slaapkamer + keuken. Deze ruimte wordt gemakkelijkheidshalve de 'kamer' genoemd. Verder een tafeltje, een stoel en een zetel.

Links: een toilettafel met een (fictieve) spiegel. (Idem als hierboven)

Belangrijk: zijn bureau en haar toilettafel staan TEGEN MEKAAR geplaatst.

De flat is nog niet ingericht. Overal staan dozen en zakken met gerief, vermits ze er pas haar intrek heeft genomen.

c) VOORSCÈNE

De straat met:

Links: ingang naar (de hall van) ZIJN flatgebouw.

Rechts: ingang naar (de hall van) HAAR flatgebouw.

Wanneer iemand van op de straat spreekt met iemand in een gebouw, dan kan de eerste persoon face public staan of met het aangezicht naar de 'gevel' van het gebouw.

*****

Tijd

Zomer. Het is verschrikkelijk warm en zwoel. Daarom staan de ramen meestal open. Omzeggens iedereen loopt luchtig gekleed en heeft het te warm, op de moeder na.

Verder

Een radiobericht, stemmen, allerlei geluiden en lawaai, zowel live als geregistreerd.

*****

E E R S T E D E E L

Het is zowat 16.00 u. op een snikhete zomerdag.

De actie begint in ZIJN flat.

De 'luiken' zijn volledig dicht, maar het 'raam' staat open. De lamp brandt. Hij draagt een bifocale bril en een pyjama, en ligt in bed met een cursus. Hij stipt iets aan met potlood of maakt een aantekening. Hij stopt het potlood achter zijn oor of hij kan erop sabbelen.

Hij krijgt slaap, geeuwt uitgebreid en stopt zijn bril in de brillendoos, legt de cursus weg, schudt zijn kussen op, bedekt zich met enkel een laken en knipt de lamp uit.

Even later: licht aan, bril op. Hij stelt de klokradio in. Bril in doos. Licht uit. Pauze.

Licht aan. Hij gaat naar de kleerkast, maar komt terug om zijn bril op te zetten. Hij gaat opnieuw naar de kast, neemt vers ondergoed, een hemd en kousen. Legt alles op het bureau, gaat zitten op het bed en masseert even zijn voeten. Neemt de oude kleren die op een stoel hangen en gaat naar de badkamer (Licht aan = lichtbundel van badkamer naar slaapkamer. Telkens hij naar de badkamer gaat of deze verlaat, knipt hij het licht aan of uit)

Hij komt terug zonder het bundeltje kleren, neemt de propere kleren en draagt ze naar de badkamer, komt terug, stopt zijn bril in de doos, knipt de lamp uit en gaat naar bed. Pauze.

Licht aan, bril op, naar de badkamer. We horen hem urineren. Hij komt op en net als hij zich te bed wil begeven, keert hij terug naar de badkamer. We horen het doortrekken van het toilet. Op badkamer. Terug naar bed: bril in doos, licht uit. Hij draait zich lekker in het laken en zucht van genoeg. Lange pauze.

Telefoon. Hij schrikt op, grabbelt naar de hoorn, waarbij zijn cursus op de grond valt. Hij knipt het licht aan en zoekt zijn brillendoos. Hij probeert, met de hoorn in de hand, zijn cursus op te rapen en tegelijk zijn bril op te zetten. Hij slaagt er nog in ook. Hij neemt plaats op de zijkant van het bed.

HIJ:

Hallo? (...) Nee, ik deed een nutteloze poging om wat te slapen, dank je wel. (...) Er zijn van die dagen dat ik zin heb om er eens vroeg in te duiken. (...) Niet omdat het koeler is onder de lakens. (...) Omdat ik me een flink stuk van de dag én de nacht heb uitgesloofd. Daarom. Om mijn studies te betalen. Snap je de betekenis van die woorden? Studies. Betalen. Pingping. (...) Of ik wat minder cynisch wil zijn? Natùrlijk. (...) Het enige wat mij op dit ogenblik interesseert is slapen. Daar heb je toch niets op tegen, veronders-tel ik? (...) Niet zoveel slaap nodig? Tja, als je bed in de 'Cambrinus' staat. (...) Oh, excuseer, bij Rosse Rosa. Voor de verandering. Ik hoor geen muziek? (...) Ha, je bent de enige klant. Tja, als gepensioneerde kun jij het je permitteren de godganse dag op café door te brengen. (...) Goed, als jij ervoor zorgt dat je me niet om de havermoutpap wakker belt, belof ik plechtig dat ik voortaan beter op mijn woorden zal letten. En nu zou ik willen gaan slapen. (Door een verkeerde beweging valt het telefoontoestel op de grond. Hij zet het terug op het tafeltje) (...) Wat? Nee, gewoon de telefoon die viel. (...) Goed, dan zal ik in 't vervolg wat voorzichtiger proberen...

<p><u>Zijn flat.</u></p> <p>...te zijn. Luister, mama, ik ben doo- dop en... (...) Hoor je wat ik...? (Er wordt ingehaakt) (Haar nabauwend) 'Als je niet kan slapen, neem dan een pil- letje!' Heb je van je leven! (Hij haakt in. Bril in doos, bed in, licht uit)</p> <p><u>Even later:</u></p> <p>We horen een sleutel kraken in het slot en de voordeur die open kriecht. De straal van een zaklamp verkent de kamer. De vriend sluipt op. Hij verge- wist er zich van of HIJ wel slaapt. We horen HEM even snurken, wat de vriend geruststelt. Die heeft een verrekijker meegebracht en duwt de luiken een beetje open. Iets meer licht in de ka- mer.</p> <p>De vriend richt de kijker op een raam aan de overzijde van de straat. Hij zorgt ervoor dat hij niet gezien wordt.</p>	<p><u>Haar flat.</u></p> <p>Daglicht in haar flat. Het 'raam' is dicht.</p> <p>Er werd blijkbaar gebeld, want ZIJ komt uit de kamer en gaat openmaken. ZIJ is onopvallend gekapt en loopt gekleed in bloes en pantalon. De dame in het rood komt binnen. Ze draagt rode schoenen en een rood mantelpak. Haar haren zijn van dezelfde kleur. Ze heeft een koffer mee. In haar an- dere hand zien we haar GSM, die ze nu in haar handtas steekt.</p> <p>De dames gaan op vriendschappelijke wijze met mekaar om. We horen echter niets van de conversatie, vermits het raam dicht is. Alles wordt gemimed.</p>
--	---

Haar flat.

ZIJ toont de flat aan de dame, ook waar de kamer is. ZIJ is duidelijk opge-
togen over haar nieuwe verblijf.

De dame gaat zitten en geeft uitleg. ZIJ luistert aandachtig en knikt beves-
tigend.

Omdat het zo warm is opent ZIJ het raam. We horen enkele flarden van het ges-
prek. Daarna neemt ZIJ plaats op de rand van de zetel.

DAME:

Hij blijft een paar dagen. Tot de storm wat geluwd is.

ZIJ:

Lang geleden dat ik hem nog gezien heb. Ik hoop dat het hier veilig is.

DAME:

De organisatie heeft dit appartement discreet gehuurd. Wees gerust, dit is de
laatste plaats waar ze hem zullen zoeken.

ZIJ:

Stel dat jullie er niet in slagen?

DAME:

Ik werk met professionals die een opdracht uitvoeren. Meer niet. Hoe minder
mensen de doelstellingen of de achtergronden van de operatie kennen, hoe
kleiner de risico's. Hier. (Geeft haar de enveloppe, die ZIJ in haar broekzak
laat verdwijnen) Genoeg om een tijdje onder te duiken.

ZIJ:

Dank je. (Andere toon) Ik ga me straks eens flink opfrissen. Met deze temperatuur heb je per dag meer dan één douche nodig...

DAME:

Maak je mooi.

ZIJ:

Natuurlijk. Voor hem.

DAME:

(Opent de koffer) Zou je 't raam niet sluiten?

ZIJ:

Denk je dat ze op straat in een file staan om te horen wat wij te vertellen hebben?

DAME:

(Met een geheimzinnig lachje) Wie weet. In dit soort gebouwen hebben de muren oren. Ik denk dat het raam lang genoeg heeft open gestaan. Doe maar dicht.

<u>Zijn flat.</u>	<u>Haar flat.</u>
De vriend duikt weg	wanneer ZIJ het raam komt sluiten.
Zodra de vriend het koffertje ziet is hij erg alert.	Uit haar koffer haalt de dame een kleiner koffertje. Ze neemt ook een sleutel die ze om de hals draagt. De dame geeft kennelijk meer uitleg. Over de inhoud van het koffertje? ZIJ knikt en beaamt wat de dame zegt.
Hij is teleurgesteld, omdat de dame het koffertje niet opent. Toch blijft hij vol spanning volgen.	De dame overhandigt haar het koffertje en de sleutel. De sleutel hangt ZIJ om haar hals, het koffertje draagt ze naar de kamer. Ze komt onmiddellijk terug.
Hij kijkt goed toe hoe ZIJ het koffertje en de sleutel aanneemt, deze om haar hals hangt en het koffertje naar haar kamer draagt.	De dame kondigt haar vertrek aan. ZIJ slaat dankbaar haar armen rond de hals van de dame en geeft haar een flinke zoen. Ze laat de rode dame uit.
De vriend ziet hoe ZIJ de dame uitlaat. Hij duwt de luiken volledig open (volle licht in de kamer) en verdwijnt vlug links.	Ze gaat even zitten. Ze is duidelijk in haar nopjes. Dan zet ze het raam volledig open, ademt eens diep in en gaat naar de kamer.
Hij draait zich op zijn andere zijde.	We horen de koffiezet, die even later overstemd wordt door de douche.
Stilte, op licht gesnurk na.	

De straat.

De vriend komt links op zodra ZIJ in de kamer verdwijnt. Hij houdt de overkant in het oog. Plots trekt hij zich terug. Rechts komt de rode dame uit het gebouw. Ze steekt de 'straat' over en verdwijnt links. De vriend komt tevoorschijn en kijkt haar na. Zou hij haar volgen of niet? Hij besluit het niet te doen en terug naar binnen te gaan. Hij wil zijn sleutel nemen, maar

vindt hem niet. Hij keert al zijn zakken om: geen sleutel. Hij kijkt even naar ZIJN raam en sakkert binnensmonds. Na een korte aarzeling gaat hij uiterst rechts, kijkt omhoog naar ZIJN raam en probeert te fluiten, maar dat lukt niet zo goed. Hij zoekt steengruis en gooit het (mime) bij HEM naar binnen. We horen gerikketik, maar HIJ slaapt verder. Dan vindt de vriend een dikkere steen, weegt hem in zijn handpalm, mikt zorgvuldig en gooit. Blijkbaar is het raak, want HIJ schrikt met een doffe kreet wakker en gaat sakkend rechtop zitten. Hij houdt een flinke baksteen in de hand en betast zijn hoofd. HIJ zet zijn bril op, trekt zijn kamerjas aan en komt uit bed met de baksteen in de hand. Hij leunt uit het raam, kijkt naar beneden en ziet de vriend, die vrolijk naar hem wuift.

Noot: de stenen zijn gemaakt van een zachte stof en verdwijnen in het publiek zonder schade aan te richten.

HIJ:

(Roept) Je bent compleet geschift, man! Wat heeft dit... (Fluistert) Wat heeft dit in 's hemelsnaam te betekenen? (Toont de steen. De andere maakt een gebaar dat het allemaal zo erg niet is) Wat heb je hier zo laat nog verloren?

VRIEND:

(Gewone toon, lachend) Laat? Het is amper vier uur. 's Namiddags, nota bene!

HIJ:

(Fluistert kwaad) Om het even. Ik zeg dat het lààt is!

VRIEND:

(Luid) Kleed je aan, we gaan er eentje pakken. Ik moet je spreken.

HIJ:

(Fluistert) St! Je bent écht getikt, wist je dat?

VRIEND:

(Fluistert haast onhoorbaar) Ik denk dat ik mijn sleutel er op heb laten zitten.

HIJ:

Wat?

VRIEND:

(Iets luider) Mijn sleutel zit bij jou langs de binnenkant!

HIJ:

(Luid) En wat zou dat?

Met een boze zucht legt hij de baksteen op zijn bed en wil hij de sleutel halen. Hij aarzelt en komt op zijn stappen terug.

HIJ:

(Gewoon) Hoe komt jouw sleutel aan de binnenkant van mijn deur?

VRIEND:

(Gewoon) Gewoon. Ik was al even boven geweest. Daarnet. Wie wou er dat ik een sleutel had van zijn kot? (Fluistert) Wie wil er dat zijn beste vriend, ik dus, 'omwille van een oeroude vriendschap', steeds bij hem terecht kan?

HIJ:

(Gewoon) Dat begin ik me stilaan te beklagen.

VRIEND

(Fluistert) *Ik zag dat je sliep en attentievol als ik ben, wou ik je niet wakker maken.*

HIJ:

(Gewoon) *Je hebt ooit betere leugens uit je duim gezogen! Ik word er zowaar week van. Hoeveel heb je dit keer nodig?*

VRIEND:

(Fluistert) *Geen cent. Ik kwam gewoon kijken hoe jij het maakt.*

HIJ:

(Cynisch) *Wat is vriendschap toch mooi. (Boos en luid) Ik ben nog steeds goed bij mijn hoofd, zoals je ziet! (Terwijl hij zijn buil betast) Min of meer...*

VRIEND:

(Fluistert) *Rustig... Waarom maak je zo'n kabaal? Dat is toch nergens voor nodig?*

HIJ:

(Idem) *Kon je niet gewoon aanbellen, zoals iedereen?*

VRIEND:

(Roept) *Nee, ik was bang dat het gerinkel je wakker zou maken!*

HIJ:

(Gewoon) *Ik geloof dit niet. Dit is een boze droom, een soort nachtmerrie!*

VRIEND:

(Cynisch) *Ik ben gewoon bezorgd. Goed, hé?*

HIJ:

Hou je bezorgdheid! Ik krijg er uitslag van!

Hij mompelt verwensingen. Dan gaat hij de sleutel van de deur halen, keert terug en leunt uit het raam. De vriend slenterde intussen, steeds omhoogkijkend, naar het midden van de voorscène.

HIJ:

(Gewoon) *En neem de trap, de lift is stuk!*

VRIEND:

(Fluistert) *Die is al eeuwen stuk.*

Hij gooit de sleutel. De vriend vertikt het om een stapje opzij te zetten om de sleutel op te vangen. De sleutel valt naast hem op de grond. Hij raapt hem op en gaat naar rechts.

VRIEND:

(Lachend) *Sukkel! Mikken is ook je sterkste kant niet.*

HIJ:

Ha nee? Wacht, verdomme!

HIJ haalt de baksteen en gooit hem. De vriend bukt zich en we horen het gerinkel van een gebroken vitrine.

Verrassing bij allebei. Net als kleine kinderen moeten ze zich beheersen om het niet uit te proesten. Dan trekt HIJ luiken en raam dicht (minder licht), steekt zijn bril in de doos, trekt zijn kamerjas uit, duikt het bed in en trekt het laken tot over zijn oren.

De vriend kijkt naar boven, naar de flat rechts, kijkt vlug rond en verdwijnt naar binnen.

<u>De straat.</u>	<u>Haar flat.</u>
Zodra de vriend af is, horen we een deur die geopend wordt. De buurvrouw, eigenares van de gebroken vitrine, komt op. Ze bekijkt de aangerichte schade en is woedend en triest tegelijk. Ze heeft het tegen niemand in het bijzonder.	<i>Toen ZIJ het gerinkel hoorde, stopte de douche en nu komt zij, in peignoir en met natte haren, uit de badkamer. Ze gaat naar het raam en opent het volledig. Ze leunt naar buiten en ziet de buurvrouw. Uit een doos haalt ze de hoofddoek van een poetsvrouw en een werkschort. Ze zet het doek op haar hoofd en trekt de schort over haar peignoir aan.</i>
<u>Noot:</u> de buurvrouw draagt krulspelden.	

BUURVROUW:

Bezie dat nu toch eens, allee! 't Is altijd 't zelfde... Smerige snotapen! Een mens de duivel aandoen en dan hun biezen pakken! Dat kunnen ze 't best... (Ziet HAAR staan) 't Is toch waar, juffrouwke?

ZIJ:

(Met aangepast taaltje) Tegen wie zegt ge 't, madam! Ge zoudt eens moeten weten wat dat ik allemaal al meegemaakt heb.

BUURVROUW:

Een mens zit zich de ganse dag uit te sloven en waarvoor eigenlijk?

ZIJ:

Ge hebt gelijk, mens. In de tijd toen ik nog in 't centrum woonde...

BUURVROUW:

En dan doen ze u zoiets aan. Is 't niet wreed? Wie gaat dat hier betalen, allee?

In HAAR flat gaat de deur zachtjes open. De vriend komt binnen en gaat op de tippen van zijn tenen naar de kamer. Hij zal terugkeren met het koffertje en naar buiten sluipen.

ZIJ:

't Is toch wel iets. Ze zouden durven inbreken waar ge zelf bijstaat. Ge zijt toch verzekerd, madam?

BUURVROUW:

Habaja. Maar god weet wanneer ik ga trekken. Als Pasen op witte donderdag valt voorzekers!

ZIJ:

En hoeveel!

BUURVROUW:

Een onnozelheid, begot. Om een mens content te stellen.

ZIJ:

Tegen wie zegt ge 't. Nog gezwegen van al de paperassen en de miserie die d'er bijkomt. En 't stof achteraf, dat is nog 't ergste! Ge zult mogen kuisen, meiske!

BUURVROUW:

Ha, ge weet het! Zeg, hebt gij een gedacht wat dat kost, zo'n vitrine?

ZIJ:

Nee, maar ik kan 't mij voorstellen.

BUURVROUW:

Ik durf er niet aan peinzen. Wij zijn ook maar kleine zelfstandigen, moet ge weten. (*Cynisch*) Mijn man, ochot, de sukkel, die ligt daar in zijn zetel. In de coma. (*Maakt het drinkgebaar*) Als ge verstaat wat ik bedoel.

ZIJ:

Tegen wie zegt ge 't, madam. Ik zat vanzeleven ook met zo ne metteko. Niet helemaal dezelfde gelijk als die van u, maar toch zo ongeveer. Ge moogt content zijn dat ge die nooit aan uw been hebt gehad!

BUURVROUW:

Van die daar moet ik dus ook niet te veel verwachten. Ja, juffrouwke, als ge er zo goed als alleen voorstaat, is 't leven niet om te lachen.

Terwijl de buurvrouw haar beklag doet, komt de vriend rechts op met het koffertje. Hij heeft zich echter gecamoufleerd met een grote, zwarte paraplu. Zo duikelt hij de straat over. De buurvrouw ziet hem passeren, bekijkt hem wel even, maar is te zeer bezig met haar eigen miserie om op hem te letten en kletst verder. De vriend verdwijnt in het linker flatgebouw.

ZIJ:

Tegen wie zegt ge 't, madam. De mijne, als die thuiskwam, begon 't spel altijd weer opnieuw. Maar ik liet mij niet doen, hé, wat denkt ge wel. Op de duur heb ik hem met zijn klikken en klakken aan de deur gezet. Ze kunnen dat met een ander trut proberen, maar niet met de deze! Allee, 'k moet gaan verder doen. Bonne chance. 't Is 't hopen voor u dat ge er aan uitgeraakt.

BUURVROUW:

'k Ga er eerst een paar stevige planken voorzetten en dan de glazenmaker opbellen. Er zit niks anders op. En dan, scherven opruimen en kuisen gelijk een halve zotte. Precies of we hebben van ons hele leven niets anders te doen.

ZIJ:

't Is ons lot, mens en we moeten er ons in schikken. Zeg, mag ik u een beetje komen helpen?

BUURVROUW:

Bof... Ik denk dat ik het alleen wel af kan. 't Is vriendelijk, maar ge zijt bedankt.

De buurvrouw bekijkt alles nog eens goed, zucht en gaat naar binnen.

ZIJ gooit haar hoofddoek teleurgesteld in de doos, trekt de schort uit en gaat terug naar de kamer.

<u>Zijn flat.</u>	<u>Haar flat.</u>
<p><i>De vriend komt op, (zonder paraplu) opent zo stil mogelijk de kast en stopt het koffertje erin. Dan gaat hij op de tippen van de tenen naar het venster en zet zowel het raam als de</i></p>	

<p>luiken open.</p> <p>Hij houdt de overkant in het oog, waar de vriend met een glimlach bemerkt. Korte pauze. De vriend gaat hem wakker schudden en helpt hem het bed uit.</p>	<p>zij (als zichzelf) opkomt met een thermos en een kopje koffie. Ze neemt plaats aan de toilettafel, wat</p> <p>ZIJ kamt haar (nog steeds natte) haren en drinkt koffie.</p>
---	---

Zijn flat.

VRIEND:

Hé, luiwammes, kom eens kijken.

HIJ:

(Slaapdronken) Waar iz me sleudel?

VRIEND:

Is dat van belang? (Tast zijn zakken af en haalt een sleutel boven) Hier.

HIJ:

Waar 's jouwe?

VRIEND:

Dit is de mijne. Maak je geen zorgen.

HIJ:

(Iets meer wakker) Was die ni verlore...?

VRIEND:

Niet verlóren. Op de deur laten zitten. Kom eens kijken wie er hier tegenover is komen wonen. Vroeg of laat kom je het toch te weten. Dus, waarom niet nu?

In haar flat neemt ZIJ de haardroger van haar toilettafel en gaat ermee naar de kamer. Even later horen we het gezoem.

De vriend sleurt hem van het bed naar het raam (met de nodige slaperige protesten), waar hij ZIJN aangezicht in de juiste richting draait, terwijl hij met de duim ZIJN ooglid naar beneden trekt.

HIJ:

(Meteen wakker. Verweert zich) Idioot! Ben je van plan mijn hoofd af te vijzen of zo? (Zet zijn bril op)

VRIEND:

(Laat hem los) Hou je hoofd maar, 't is niet meer nodig.

HIJ:

Ik wil slapen! Waarom kom je me toch voortdurend lastig vallen? (Wil in bed kruipen en steekt zijn bril weg)

VRIEND:

(Belet het hem) Ik ben iets belangrijks op het spoor en daarom heb ik jouw flat nodig. Nu weet je meteen waarom ik al eerder naar hier gekomen was.

HIJ:

(Klaarwakker. Trekt zijn kamerjas aan en zet zijn bril op) Ben je weer een stelletje bandieten op het spoor, meneer de detective? Als je zo de held

blijft uithangen, zal je nog vóór Poirot en Maigret op het ereschavotje eindigen! Maar dan zonder kop!

VRIEND:

Bandieten is zacht uitgedrukt. Een hele kudde dinosaurussen. Ik rol hun maten op, man! Ik denk zelfs dat ik de grote chef bij z'n kladden heb. Of toch zo goed als.

HIJ:

Ik bewonder je.

VRIEND:

Dat meen je niet.

HIJ:

Toch wel. Ik bewonder je om de spontane manier waarop jij iemand leugens op de mouw tracht te spelden, waarvan je op voorhand weet dat geen mens ze zal geloven.

VRIEND:

Ik zwéér je! Ik heb sterke vermoedens, maar met vermoedens sta ik nergens. Keiharde bewijzen, die heb ik nodig!

HIJ:

Geen probleem. Die sprokkel jij zó bij mekaar. (*Andere toon*) Wacht eens even. Als die gastjes te weten komen dat jij hier in mijn kot de grapjas uithangt, zou je me dan eens willen uitleggen wat er met mij gebeurt zodra zij nattigheid voelen?

VRIEND:

Niets. Op jou rust geen enkele verdenking. Jij loopt niet het minste risico.

HIJ:

Wie probeer je dergelijke onzin wijs te maken? Denk jij echt dat je met een kleuter te maken hebt?

VRIEND:

Zo ongeveer.

HIJ:

Ik wens je veel succes met je kudde dinosaurussen! Straks krijg ik de hele zwik nog op mijn dak, terwijl jij netjes buiten schot blijft. Dat zou ik bijzonder jammer vinden.

HIJ werkt hem naar de deur. De andere protesteert, maar er helpt geen lieve-moederen aan.

Noot: ze praten door elkaar en er wordt tekst gegeven zoals: VRIEND: Van je vrienden moet je 't hebben... Ik dacht dat ik op jou kon rekenen... HIJ: Een mens die zijn slaap nodig heeft lastig vallen... uit zijn bed sleuren, enz... Ten slotte:

HIJ:

Kammeniebomme. Pak je weg. Ik heb slaap. Ik wil van mijn ellende genieten, zolang ik nog te leven heb. In bed!

De vriend gaat af. We horen de voordeur open en dicht slaan. HIJ trekt de luiken dicht (minder licht), strompelt naar het bed.

HIJ:

(Terwijl hij zijn kamerjas uittrekt) Ik laat verdomme mijn sloten vervangen!

Hij steekt zijn bril weg en kruipt sakkerend in bed.

Telefoon! Hij laat rinkelen, in de hoop dat het zou stoppen, maar dat doet het niet. Hij draait zich op zijn andere zijde, legt het kussen over zijn oren... Niets helpt. Ten slotte grijpt hij de hoorn en brult:

HIJ:

Hallo! (...) Nee, je komt niet naar hier! Niet nu! Ik ben óp! (...) Ja, ik weet dat je niet doof bent, maar het begint zo stilaan mijn... Hallo?... Hallo!

Hij kwakt de hoorn op het toestel en kruipt boos mompelend onder het laken.

De straat:

De vriend komt links op. Hij schrikt en keert op zijn stappen terug, want rechts ziet hij de moeder aankomen.

VRIEND:

Oh nee... Dat mens ontbrak er nog aan... (Hij verbergt zich)

De moeder ziet er (bijna) uit als een clocharde. Ze loopt gekleed in een lange mantel en draagt een muts, maar ze is niet écht vuil of smoezelig. Ze heeft een zak met gerief bije. Ze mompelt in zichzelf en lijkt altijd een beetje in de wind te zijn.

Zij zet haar gerief neer om even op adem te komen en zich het voorhoofd af te betten. Dan belt ze aan.

In ZIJN flat gaat de bel. Hij draait zich kwaad op zijn andere zijde. Korte pauze. Tweede, lange bel van de moeder, tot hij...

HIJ:

Jaja, 't is goed. Ik kom!

Hij komt grommelend uit bed, neemt zijn bril, gaat naar het raam en kijkt naar beneden, terwijl hij zijn kamerjas aantrekt.

HIJ:

(Gelaten) Moet dat nu echt?

MOEDER:

(Kijkt omhoog) Ha! Daar is dat zeuntje van me! Ik dacht dat je je arme moeder er nooit meer zou inlaten.

<u>Zijn flat.</u>	<u>Haar flat.</u>
Hij gaat naar de zitkamer.	ZIJ komt op terwijl ze haar blonde Marilynpruik opzet.
We horen de deurzoemer. (Op straat gaat de moeder naar binnen)	ZIJ zet de radio aan en neemt plaats aan de toilettafel. Uit haar nécessaire neemt ze rouge en oogschaduw.
Hij komt op en zucht diep.	Ze zal de schmink aanbrengen en (eventueel) valse wimpers.
Doodmoe sukkelst hij naar zijn bureau, laat zich in de stoel vallen, blaast uit, schudt het hoofd als een natte hond, legt zijn bril neer en bewondert de wallen onder zijn ogen.	Ze schminkt zich als Marilyn. Op de radio horen we in sourdine 'I want to be loved by you' van Marilyn.

HIJ en ZIJ zitten nu haast neus aan neus, want beide brengen het aangezicht (tegelijk!) naar de 'spiegels'. Hun mimiek wordt op mekaar afgestemd. Ze zullen allerlei gezichten trekken, terwijl ze zichzelf bekijken of schminken. Ze zullen ook tegelijk zitten en rechtstaan.

Zijn flat.

Moeder komt binnen. Ze is buiten adem, kijkt even rond en gaat op de rand van het bed zitten.

MOEDER:

Ik zal in 't vervolg mijn eigen stoel meebrengen, zeker?

HIJ:

Mama...

MOEDER:

Tussen haakjes, wanneer ga je die stomme lift laten repareren?

HIJ:

Ik ben de eigenaar niet.

MOEDER:

Nee, die woont in een riante villa met zicht op zee of op om het even wat en jij woont hier, zonder zicht op wat dan ook. Ik zal zelf nog voor een reparateur moeten zorgen. Als ik moet wachten tot jij van plan bent de handen uit de mouwen te steken... (Pauze) Heb je niets te drinken? Ik stik van dorst.

HIJ:

Je weet dat ik...

MOEDER:

... op melk en pompwater na, niets in huis heb. Laat maar.

Ze rommelt in haar bagage, haalt een blikje pils boven en opent het.

HIJ:

(Gaat naar haar toe) Mama... Reis jij door de tijd of zo?

Noot: op het ogenblik dat HIJ rechtstaat, staat ZIJ ook recht en gaat ze weg.

MOEDER:

Schol! *(Neemt een flinke slok)* Haa... Niks zo goed als een frisse pint na een ongezone lichamelijke inspanning.

HIJ:

Je had amper gebeld of je stond al voor de deur. Ga je de marathon van New-York lopen of zo?

MOEDER:

Je eerste vraag is niet alleen terecht, ze getuigt ook van enige intelligentie. Anders zou je mijn bolleboosje niet zijn. Dat geldt niet voor je tweede vraag *(Ze haalt een GSM boven)* Hier is het antwoord: mijn laatste aanwinst! En begin nu niet te zagen over centen of zo, want dat is allemaal geregeld. Je kent me, hé! Heb jij er nog geen? *(Ze steekt een sigaret op)*

HIJ:

Nee, dank je wel!

MOEDER:

Zo'n mobieltje is toch handig! Je kan er om het even wie om het even welk moment en om het even waar mee lastigvallen. Ik beleef er een intens genoegen aan. (*Lacht*) Stel je voor: je zit in een theater naar een of ander dom toneelstuk te kijken en plots begint zo'n ding zijn vervelende melodietje te piepen. Iedereen ergert zich te pletter! (*Zij lacht. Hij geeuwt luidruchtig*) (*Plots ernstig*) Als ik je zo bezig hoor, vraag ik me af wat jij eigenlijk van het leven verlangt.

HIJ:

Slapen.

<u>Zijn flat.</u>	<u>Haar flat.</u>
<p><i>HIJ zakt op de stoel bij het bureau.</i></p> <p><u>MOEDER:</u> Dat lijkt me een zinvol levensdoel, mijn jongen. (<i>Andere toon</i>) Ik heb in ieder geval mijn nummer voor je genoteerd. (<i>Zoekt een papiertje</i>) Waar heb ik...? Ha, hier! Als je me nodig hebt... Ik leg het op je nachtkastje. Verlies het niet!</p> <p><u>HIJ:</u> Wees gerust, mama, ik zal het zéééker niet verliezen. (<i>Geeuwt</i>)</p> <p><i>Hij komt vanachter het bureau, neemt een borstel en een stofblik en houdt het haar voor. Ze tikt er haar as in af. Haar sigaret zal ze straks in het lege blikje uitduwen.</i></p>	<p><i>ZIJ was opgekomen en gaat, tegelijk met hem, op dezelfde manier zitten. Ze maakt zich verder op.</i></p> <p><i>Zij staat recht. Ze heeft zich helemaal opgemaakt als Marilyn. Ze schenkt zich nog een kopje koffie in en gaat ermee naar de kamer.</i></p>

Zijn flat.

HIJ:

Wil je alsjeblieft opletten met je sigaret? (*Gaat naar het raam en trekt het helemaal open*)

MOEDER:

Mijn schuld niet dat jij geen asbak in huis hebt.

HIJ:

Nee, mama.

MOEDER:

Je zou beter wat minder egoïst zijn en wat meer rekening houden met mensen die wél roken. Met je arme, oude moeder bijvoorbeeld.

HIJ:

Mama, ik weet niet meer wat ik van jou moet denken. Je loopt erbij als... als...

MOEDER:

(*Ernstig dit keer*) Jongen, je moeder weet écht wat ze doet. Maak je alsjeblieft geen zorgen. Echt waar.

Ze zet de klokradio aan. We horen in beide flatjes dezelfde zender.

MOEDER:

Een beetje muziek zal de mufte sfeer wat opvrolijken. 't Is hier om te stikken. *(Ze klokt het blikje leeg en zet het op het nachtkastje)*

HIJ:

Ga je misschien je mantel uittrekken, mama?

MOEDER:

Ik zou het nochtans appreciëren als jij ook zo'n toestelletje had. Dan kunnen we mekaar op elk moment van de dag bereiken.

HIJ:

(Terzijde) Of van de nacht.

MOEDER:

Dat heb ik gehoord. Fluister in 't vervolg wat stiller, wil je.

HIJ

Mama, ik kan me nog steeds de luxe permitteren zonder dat ding nooit lastig gevallen te worden.

MOEDER:

Je hebt ongelijk. *(Rommelt opnieuw in haar bagage)* Hier. Voor ik het vergeet. *(Ze haalt er een dikke wollen trui uit)* Heb ik voor een prikje op de kop getikt. Je zal blij zijn dat je hem hebt. *(Plooit de trui open)*

HIJ:

Ja, met dit weer komt dat bijzonder goed van pas. Zal ik hem direct aantrekken of zal ik eerst je mantel aan de kapstok hangen?

MOEDER:

Als 't frisser wordt, bedoel ik. En cynisme staat je bepaald niet.

HIJ:

Of ben je bang dat de zon je gaat beschadigen als je je muts afneemt?

MOEDER:

Je hebt een bloeiende carrière gemist als komiek.

HIJ:

Ik weet niet meer wat ik over jou moet denken. Je lijkt wel...

MOEDER:

(Zonder stemverheffing) Gek? Proficiat. Ik hoor dat jouw waardering voor je oude moeder geen grenzen kent. *(Ze gaat naar het raam en duwt de luiken wijdopen. Volle licht)* Ik ben misschien veranderd vergeleken met vroeger, maar hoe jij je leven in 't halfduister kan slijten, dat gaat mijn petje te boven.

HIJ:

Je muts.

MOEDER:

Wat zeg je?

HIJ:

Laat maar...

MOEDER:

Waar leg ik hem?

Hij antwoordt niet en gaat naar 't raam, leunt naar buiten en zucht. Zij gaat naar de kleerkast en wil de trui erin leggen. Ze ziet het koffertje en schrikt.

MOEDER:

(Tot zichzelf, verbaasd) Hoe komt...?

Ze moffelt het koffertje vlug weg, terwijl ze hem tersluiks in het oog houdt. Ze legt het echter op een ander schap, gooit de pull erover en sluit de kast.

Het programma wordt onderbroken voor een extra mededeling. Beide luisteren met de nodige aandacht.

RADIO:

Beste luisteraars, we onderbreken even onze uitzending voor een belangrijke mededeling. Om halfvijf vanmiddag is een gevaarlijke gevangene uit de centrale gevangenis ontsnapt. De man nam zijn kans waar tijdens een voetbalmatch tussen twee ploegen gedetineerden. Zoals u wellicht hebt vernomen, acht de minister het raadzaam de rehabilitatie van gedetineerden via allerlei culturele en sportieve activiteiten te vergemakkelijken. Bewuste gedetineerde nam de wensen van de minister echter voor waar. Tijdens de halftime zocht de man afkoeling in de struiken die het terrein omzomen. Naar alle waarschijnlijkheid stond een medeplichtige, voorzien van een voertuig, hem op te wachten en kon hij aldus de benen nemen. Er werd door de autoriteiten terstond een speuractie op het getouw gezet, doch de politie raakte elk spoor bijster. Naar verluidt is de ontsnapte niet gevaarlijk. Het is echter niet bekend of betrokkene in het bezit is van een wapen. Ondanks het feit dat de ploeg van de centrale achteraf met een speler minder op het terrein stond, won zij de match tegen de nationale met zeven tegen nul. Geïnteresseerden die meer informatie wensen over deze belangrijke wedstrijd, kunnen steeds terecht op www.nor@xa.be. Tot zover deze mededeling. *(We horen opnieuw muziek)*

Haar flat.

Toen de mededeling begon, was ZIJ komen luisteren. Ze schakelt haar toestel uit en zucht opgelucht. Toch lijkt ze tegelijk zenuwachtig.

Zijn flat.

HIJ:

Nog eentje die door de zeef van onze zwaar bewaakte interneringsinstituten gefilterd werd. Als die gewapend is...

MOEDER:

Daar hebben ze niets over gezegd, dacht ik.

HIJ:

Je weet maar nooit... (Bekijkt haar) Je doet zo zenuwachtig, mama.

MOEDER:

Ik? Bijlange niet... De hitte misschien...

HIJ:

Toch?

De straat.

Rechts sluipt een verdachte figuur op, die schichtig rondloert. Het is de boef. Hij verdwijnt vlug links.

Zijn flat.

MOEDER:

(Na een pauze, terwijl de boef opsluipt) Nee, jongen, zoiets gebeurt alleen in stripverhaaltjes. Geen reden om je ongerust te maken.

HIJ:

Doe ik ook niet. Ik ben gewoon op mijn hoede.

HIJ:

Vergeet niet dat de centrale gevangenis om zo te zeggen om het hoekje ligt.

MOEDER:

Je veronderstelt toch niet dat zo iemand in de buurt blijft rondhangen? Die is al lang het land uit.

HIJ:

Ik help het je hopen. En nu zou ik écht willen slapen, als je 't me niet kwalijk neemt. *(Hij schakelt de radio uit)*

MOEDER:

Ik heb de boodschap begrepen.

De moeder maakt zich klaar om te vertrekken. Uit de andere flat klinkt

De moeder heeft het gehoord en gaat naar het raam.

MOEDER:

Er wordt iemand verkracht, zeker weten! Bel de politie.

HIJ:

(Verveeld) Mama, alsjeblieft...

MOEDER:

Goed, dan niet. *(Kijkt naar de overkant)* Die heeft toch geen problemen?

HIJ:

Wat zeg je, mama?

MOEDER:

Ik? Niets?

Hij komt bij haar staan, net

Haar flat.

ZIJ gaat naar de kamer en keert terug met het lege kopje. Ze schenkt nog wat koffie in en ijsbeert. Ze is ongerust en bijt op haar onderlip. Ze gaat naar het raam en kijkt dromerig naar de straat. Dan gaat ze zitten bij de telefoon en vormt een nummer.

ZIJ:

Ik ben het. Alles goed verlopen?

ZIJ:

Oh, ze is er niet? Wilt u haar zeggen dat ik het pakje verwacht?

Ze haakt in en schenkt zich nog een kopje koffie in. Ten slotte gaat ze naar de kamer.

een scherpe gil. Het kopje valt (stuk) op de grond.

ZIJ komt op als zichzelf met de Marilynpruik, die ze op haar toilettafel legt. Ze zoekt in paniek naar het koffertje. Ze kijkt in de dozen, heft het kussen van de zetel op...

Tot ze zich probeert te beheersen en één keer diep in- en uitademt. Ze haalt uit de dozen het schoudermanteltje en het hoofddekse van Sherlock Holmes.

wanneer ZIJ in de kamer verdwijnt.

<p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u></p> <p>Oh? Er is zeker iemand ingetrokken?</p> <p style="text-align: center;"><u>MOEDER:</u></p> <p>Als ik een man was en hier hokte...</p> <p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u></p> <p>Ik hok niet moeder, ik wóón.</p> <p><i>HIJ gaat van het raam weg.</i></p> <p style="text-align: center;"><u>MOEDER:</u></p> <p><i>(Terzijde) Jammer genoeg... (Kijkt bezorgd naar de overkant) Dan ga ik maar. Misschien kom ik morgen nog even langs. Hou je kloek, zeuntje.</i></p> <p><i>De moeder biedt hem haar wang aan. Hij geeft haar een verre zoen._</i></p> <p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u></p> <p><i>(Met een zucht) Altijd welkom, maatje, dat weet je.</i></p> <p style="text-align: center;"><u>MOEDER:</u></p> <p>Nu kun je rustig verder uitdrogen tot je volledig 'verpoeierd' bent.</p> <p><i>Ze neemt haar gerief en gaat af. Hij laat zich ruggelings op het bed vallen. Pauze, die opgevuld wordt met een eindeloze zucht van verlichting.</i></p> <p style="text-align: center;"><u>MOEDER:</u></p> <p><i>(Steekt het hoofd door het deurgat) Enne... hou dat daar goed in 't oog, wil je? (Stevige knipoog en af)</i></p> <p><i>De voordeur gaat open en dicht. Hij komt moeizaam uit bed, draait de foto van zijn moeder om en ziet het briefje met het telefoonnummer. Hij scheurt het in vier stukjes en gooit de snippers in de papiermand. Dan doet hij zijn ronde met het stofblik. Hij laat het afval, samen met het bierblikje in het papiermandje verdwijnen. Daarna gaat hij het raam wijdopen zetten, waaiert uitgebreid met de handen om de stank van de sigaret te verdrijven en toevallig kruist zijn blik de hare want</i></p>	<p><i>ZIJ komt op als Sherlock Holmes (dit keer met loep en pijp) en begint met een systematisch onderzoek, zoals de grote speurder het zou doen.</i></p> <p><i>ZIJ komt bij het raam en ziet hem en de moeder. Ze is kennelijk verwonderd en opgetogen tegelijk.</i></p> <p><i>Ze ontdoet zich vlug van de speurdersattributen en legt ze in een doos. Ze neemt de blonde pruik en zet ze op het hoofd. Ze laat haar peignoir op de grond vallen. Eronder draagt ze over haar gewone pak een paar attributen van Marilyn. Uit een andere doos haalt ze een lang mondstuk met een sigaret. (De actrice hoeft de sigaret niet aan te steken).</i></p> <p><i>Marilyn zweeft naar het raam en blijft hem in het oog houden. Een schelmse glimlach speelt om haar mond.</i></p> <p><i>ZIJ was voor het raam blijven staan en zag even eerder de moeder links opkomen en rechts verdwijnen.</i></p>
---	--

Zodra ze mekaar zien, staat HIJ een seconde in freeze.

HIJ en ZIJ

(Samen, maar op een totaal verschillende toon) Wat doe jij daar? Beide maken een gebaar, omdat ze tegelijk spraken en...

HIJ en ZIJ door mekaar:

Wat sta je... Zeg maar... Ik... *(Naar willekeur)*

Opnieuw een gebaar. Pauze.

HIJ en ZIJ samen:

Doe jij... Mag ik... Je zal... *(Naar willekeur)*

Hij weet zich geen houding te geven en wappert onhandig met de handen.

ZIJ:

Heb je ergens last van?

HIJ:

Vliegen.

ZIJ:

(Giechelt) Je bent gek.

HIJ:

Weg, smerig beest! Weg!

ZIJ:

Bedoel je mij?

HIJ:

Néé! Zeker niet!

Met zijn zakdoek wil hij het zweet van zijn voorhoofd wissen, maar hij vergeet dat zijn bril op zijn neus staat. Onhandig als een puber slaat hij hem eraf. De bril komt op straat terecht.

HIJ:

Oei! *(Onhandig gemompel)*

ZIJ:

Jij woont ook in deze straat, zie ik...

HIJ:

Tja... Ik moet ergens wonen? Jij niet?

ZIJ:

Dan zijn we, hoe dan ook, overburen. Wat een stom toeval, hé? *(Lachje)*

HIJ:

Of het stom is, weet ik niet. Naar toeval is het alleszins. Dat zweer ik je.

ZIJ:

Haal je vooral niets in je hoofd, mannetje.

HIJ:

Wie? Ik? Je bent niet goed bij je hoofd.

ZIJ:

Toch wel, want ik weet beter dan wie ook hoe jij in mekaar zit. Zie je hem liggen?

HIJ:

(Tuurt naar beneden) Zonder bril heb ik het er een beetje moeilijk mee.

ZIJ:

Ga die sukkel oprapen voor hij overreden wordt.

HIJ:

Ja... Nee! Straks. Hoe kom jij hier terecht?

ZIJ:

Ik ben hier vanmorgen pas ingetrokken. Iemand heeft deze flat voor mij... Enfin, dat zijn jouw zaken niet. Die vrouw, daarnet, was dat...?

HIJ:

De octopus.

ZIJ:

De octopus?

HIJ:

Mijn moeder, als je dat liever hoort. Je hebt haar nooit gekend.

ZIJ:

Je hebt me ook nooit aan haar voorgesteld.

HIJ:

Mis je iets?

ZIJ:

Zoals jij dat zegt... Weet je, ik heb ook geen makkelijke jeugd gehad.

HIJ:

Is dat misschien de reden waarom jij aldoor je eigen fantasiewereld creëert?

ZIJ:

Doet dat er toe?

HIJ:

(Spottend lachje) Natuurlijk doet dat ertoe, want zo vraag je constant aandacht en probeer je jezelf te bevestigen. Ik vraag me af welk rolletje je nu aan het spelen bent...

ZIJ:

In jouw ogen speel ik vals. Is het dát wat je bedoelt?

HIJ:

Heb ik dat gezegd? Jij moet jezelf leren te aanvaarden zoals je bent. Het zou je een flink stuk op weg helpen.

ZIJ:

(Gepikeerd) Jij bent duidelijk niet van plan je bril te halen.

HIJ:

Misschien heb je gelijk. Als ik hem nu niet haal...

ZIJ:

... bots je met je snuffel overal tegenaan. Zo ken ik je.

Ze zet een tuitmondje, zoent en blaast over haar handpalm, net als Marilyn. Ze sluit het raam, raapt haar peignoir op en gaat af in de kamer.

Hij blijft sprakeloos achter. Dan brult hij 'YES!' ...en staat versted van zijn eigen stemvolume. Hij slaat de hand voor de mond. We horen een auto voorbij rijden. Hij kijkt naar beneden en brult 'AAH!' Terwijl het motorge-ronk uitsterft, komt de nymfomane agente rechts opgeslenterd. Ze maakt rustig haar ronde in de wijk, handen op de rug.

HIJ:

(Vanuit het raam) Juffrouw! Mevrouw! (Geen reactie) Meneer!

De agente kijkt naar boven.

HIJ:

Excuseer, meneer. Ziet u daar geen verpletterde bril liggen?

AGENTE:

(Speurt met de nodige aandacht) Negatief.

HIJ:

Hoezo 'negatief'?

AGENTE:

Ja. Hier ligt alleen een gewone bril.

HIJ:

Dat kan niet. Hij moet platgewalst zijn!

AGENTE:

In dat geval verkeren we in de onmogelijkheid om uw vraag te beantwoorden, meneer. Verder nog een prettige dag. (Slentert verder)

HIJ:

Meneer, wacht! Hoe ziet hij eruit?

De agente keert op haar stappen terug en buigt lichtjes door om de bril aandachtig te bekijken.

AGENTE:

Bifocaal.

HIJ:

Yes, sir!

AGENTE:

Blijkbaar onbreekbaar.

HIJ:

Oui, monsieur!

AGENTE:

Zwaar, donker montuur.

HIJ:

Si, señor!

AGENTE:

Glazen die dringend moeten gepoetst worden.

HIJ:

Si, signore!

AGENTE:

Waarom is dat niet gebeurd?

HIJ:

Gebrek aan tijd.

AGENTE:

Dat zeggen ze allemaal!

HIJ:

Ze hebben gelijk.

AGENTE:

Als we het goed begrepen hebben, is dit voorwerp uw eigendom?

HIJ:

Dat klopt, meneer.

AGENTE:

Toch niet.

HIJ:

Toch wel! Toch wel!

AGENTE:

Toch niet! Toch niet! Deze bril vertoont geen schrammetje. De uwe daarentegen werd platgewalst. Zei u toch? Of bekent u een valse verklaring afgelegd te hebben? Wat ressorteert onder de zware delicten.

HIJ:

Ik zal me vergist hebben, meneer.

AGENTE:

Bovendien...

HIJ:

Nogmaals mijn excuses...

AGENTE:

... is het ten strengste verboden brillen onvrijwillig naar beneden te laten vallen of vrijwillig naar beneden te gooien. U had zware ongelukken kunnen veroorzaken.

HIJ:

Excuseer...

AGENTE:

Dientengevolge verzoeken wij u ons naar het commissariaat te vergezellen, alwaar verslag zal worden opgemaakt. Tenzij u verkiest dat wij ons naar uw vertrekken begeven, teneinde de zaak in alle sereniteit af te handelen.

HIJ:

Kom naar boven, meneer. Alsjeblieft! En vergeet mijn bril niet! Ik laat er u direct in. *(Hij sluit het raam voor de helft en gaat links af)* Godgod, straks vlieg ik nog de doos in omdat ik die stomme bril heb laten vallen. *(Af)*

De agente raapt de bril op en gaat links af. Tezelfdertijd komt de glazenmaker rechts op. Hij draagt een overall en een pet, en er bengelt een peuk tussen zijn lippen.

GLAZENMAKER:

Werk? Voor de ene is er te veel en voor de andere is er nooit genoeg. Over 't laatst is mijn zoon verjaard en ik heb hem een leren voetbal en een katapult cadeau gedaan. Mij gaat ge niet horen klagen. *Hij kijkt rond, ziet wat hij zocht en gaat naar de 'voordeur' van de buurvrouw.*

GLAZENMAKER:

Stom dat een mens zijn handen moet gebruiken om die onnozele bel te doen bel-
len. Wanneer gaan ze daar eens een chipke voor uitvinden, om bellen automa-
tisch te doen bellen? Ze vinden voor zoveel onnozelheden chipkes uit, maar
een chipke uitvinden om een bel automatisch te doen bellen als ze moet bel-
len, daar zijn die slimmeriken niet slim genoeg voor. En 't zou ons werk geen
klein beetje verlichten! Allee vooruit, we zullen er maar aan beginnen...

*Met een zucht belt hij aan. We horen een deurbel. Daarna verhuist zijn hand
naar zijn broekzak.*

GLAZENMAKER:

Wat ook niet slecht zou zijn, is een chipke om de deur rapper open te doen.
Als ge eens wist hoeveel tijd dat er verloren gaat omdat de mensen eerst nog
een heel half uur moeten discutereren voor ze de deur...

*Er wordt blijkbaar opengemaakt, hoewel we de buurvrouw dit keer niet te ho-
ren, noch te zien krijgen.*

<u>Zijn flat.</u>	<u>De straat.</u>
<p><i>De agente komt met een ferme stap de kamer in. Hij stommelt achter haar aan.</i></p>	<p><u>GLAZENMAKER:</u> Dag, madammeke. Is 't hier dat ik moet zijn voor die vitrine?</p>
<p><u>AGENTE:</u> Als meneer de moeite zou willen doen de bril van meneer op meneer zijn neusorgaan te plaatsen, dan zou meneer zien wat er te zien valt!</p>	<p><u>GLAZENMAKER:</u> Vaneigens dat ik dat zie. Daar hebt ge geen bril voor vandoen, hé.</p>
<p><i>Ze geeft de bril. Hij maakt hem schoon met een tip van zijn kamerjas.</i></p>	<p><u>GLAZENMAKER:</u> Dat zal ik doen. Redelijk rap, zelfs.</p>
<p><u>AGENTE:</u> En als meneer zijn lift dringend zou willen laten herstellen...</p>	<p><u>GLAZENMAKER:</u> Dat versta ik, madammeke. Maar vliegen, dat kan niemand, hé.</p>
<p><u>AGENTE:</u> Dan zouden we minder tijd verliezen met het beklimmen van de trappen van de twee verdiepingen van meneer.</p>	<p><u>GLAZENMAKER:</u> Madam! Ge kunt er niet naast kijken!</p>
<p><u>HIJ:</u> <i>(Zet de bril op en schrikt)</i> Oei, dat kon ik toch niet weten hé, ju... ju... of is 't mevrouw?</p>	<p><u>GLAZENMAKER:</u> Als ik u zo zie, dan zie ik dat ik met serieuze mensen te doen heb.</p>
<p><u>AGENTE:</u> Oh? Dacht u toevallig dat we niet schijnen te zijn wie we wel degelijk zijn?</p>	
<p><i>Hij put zich uit in gemompelde excuses en doet erg kruiperig.</i></p>	

<p style="text-align: center;"><u>AGENTE:</u></p> <p>Zien we er zo ongewoon uit?</p> <p><i>Hij put zich nogmaals uit in ontkenningen en excuses.</i></p> <p style="text-align: center;"><u>AGENTE:</u></p> <p><i>(Zwoele toon) We garanderen u van niet en dat zullen we bewijzen ook...</i></p> <p><i>Ze begint langzaam de bloes van haar uniform los te knopen. Hij moet eventjes slikken mompelt dat ze zo vriendelijk niet moet zijn, dat het echt niet nodig is, enz...</i></p> <p style="text-align: center;"><u>AGENTE:</u></p> <p><i>(Ze nadert) Toch wel, toch wel...</i></p> <p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u></p> <p>Toch niet, toch niet...</p>	<p style="text-align: center;"><u>GLAZENMAKER:</u></p> <p>Bijlange niet, maar ge zoudt eens moeten weten met wat soort volk een mens soms te maken krijgt.</p> <p style="text-align: center;"><u>GLAZENMAKER:</u></p> <p>Eerste klas, maar daar ben ik zo direct niet op voorzien, hé madammeke. Zoiets steek ge niet in uw binnenzak. Dat verstaat ge toch, hé?</p> <p><i>Hij gaat een stapje achteruit en bekijkt uitgebreid de 'vitrine'.</i></p> <p style="text-align: center;"><u>GLAZENMAKER:</u></p> <p>Da's geen klein onnozelheid, hé madammeke, wat we hier te zien krijgen?</p> <p style="text-align: center;"><u>GLAZENMAKER:</u></p> <p>Dat zal wreed goed moeten opgemeten worden, hé! Ge verstaat me wel, hé?</p> <p style="text-align: center;"><u>GLAZENMAKER:</u></p> <p>Merci, madam. <i>(Hij maakt aanstalten om naar binnen te gaan) Halt! Ik weet wat ge gaat zeggen, maar 'k zal ze goed afvegen. (Af rechts)</i></p>
---	--

<p><u>Zijn flat.</u></p> <p><i>Hij wijkt achteruit en komt tegen het bed terecht. De agente knoopt haar bloes verder open en trekt de strik van zijn kamerjas los. Met één vingertje duwt ze hem achterover. Ze stort zich op hem en begint hem wild te zoenen. Zijn armen en benen zwaaien alle kanten uit.</i></p> <p><i>We horen we het geluid van brekend glas, want het boek vliegt door zijn ruit.</i></p>	<p><u>Haar flat.</u></p> <p><i>ZIJ komt op als zichzelf (ontschminkt) en gaat naar het raam. Ze ziet het tafereel aan de overkant. Ze grijpt het eerste het beste wat ze in handen krijgt: een boek uit één van de dozen. Ze opent het raam en slingert het boek naar de overkant.</i></p> <p style="text-align: center;"><u>ZIJ:</u></p> <p><i>(Razend) Viezerik! (Af kamer)</i></p>
---	--

Noot: het boek is net als de baksteen, uit zachte stof vervaardigd en verdwijnt zonder problemen in het publiek. Op het ogenblik dat zij gooit moet er in zijn flat een (even onschadelijk) boek op de vloer terecht komen.

Zijn flat.

AGENTE:

(Schrikt op van het glasgerinkel) Wat gebeurt er? Handen tegen de muur! Benen gespreid!

Hiervan maakt HIJ gebruik om de agente van zich af te duwen. Ze tuimelt op de grond. Hij wil naar het raam, maar houdt zich bijtijds in: hij is immers blootsvoets en het ligt er vol "scherven". Hij knoopt zijn kamerjas dicht.

De agente is ongelukkig ten val gekomen en blijft roerloos liggen. Hij schrikt en raakt in paniek. Hij wil haar aanraken (Bloes dichtknopen? Hals-slagader voelen?), maar durft niet. Hij is als een kip zonder kop. Hij neemt de telefoon, wil bellen, maar...

HIJ:

Politie? Je bent gek. Die villen je levend! (Gooit de hoorn neer)

Hij neemt stoffer en blik en ruimt de scherven op. (We horen dit ook) Hij legt alles weg en sluit de luiken en het raam. (Minimum aan licht) Hij gaat op de tast richting bed, maar struikelt over de agente. Hij komt languit op de grond terecht, kruipt op handen en voeten naar de badkamer, opent de deur en knipt het licht aan (lichtbundel!) Hij trekt het laken van het bed en spreidt het over het lichaam van de agente. Dan neemt hij haar bij de enkels en sleept haar de badkamer in.

<p><u>Zijn flat.</u></p> <p>Hij knipt het licht uit, sluit de deur van de badkamer en leunt er een paar ogenblikken pijnlijk opgelucht tegenaan. Op de tast gaat hij het raam en de luiken openen. (Meer licht) Hij neemt het papiermandje, keert het om en krauwt naar de vier snippertjes papier met het gsm-nummer van zijn moeder. Propjes vliegen in het rond. Toch slaagt hij erin ze alle vier te vinden. Hij puzzelt ze op de grond met bevende vingers in mekaar.</p> <p>Hiermee is hij druk doende tot...</p> <p>... de boef binnenkomt. Met gestrekte arm, het pistool in aanslag, zal de boef te keer gaan als een echte 'cop' en HEM het pistool onder de neus duwen, hem op de grond leggen, enz...</p> <p><u>BOEF:</u> (Brult) Handen omhoog!</p>	<p><u>De straat.</u></p> <p>De boef komt rechts op en sluipt naar links. Hij ziet het huisnummer, stapt achteruit en kijkt naar boven. Hij snapt iets niet (uitleg volgt), krabt zich in de haren en drukt op een willekeurige belknop.</p> <p>Door de parlofoon klinkt de stem van een vrouw.</p> <p><u>PARLOFOON:</u></p> <p>Ja?</p> <p><u>BOEF:</u></p> <p>Wilt u even openmaken, alstublieft.</p> <p>We horen de deurzoemer. We zien nog nét dat de boef een pistool uit zijn zak haalt vóór hij naar binnen gaat.</p> <p><u>Noot:</u> de boef moet de tijd krijgen om naar de tweede verdieping te sluipen. Wellicht zullen een paar aanvullende replieken via de parlofoon helpen.</p> <p><u>PARLOFOON:</u></p> <p>Hallo? Mag ik vragen wie er belt? (Pauze) Hallo?</p> <p><u>PARLOFOON:</u></p> <p>Hallo-oo...</p>
--	---

<p><u>HIJ:</u> Aaah!!</p> <p><u>BOEF:</u> <i>(Grabbelt hem vast en duwt het wapen onder zijn neus)</i> Ben ik dan zo lelijk? Antwoord!</p> <p><u>HIJ:</u> Ab... ab... absoluut niet...</p> <p><u>BOEF:</u> Jezelf al eens goed bekeken?</p> <p><u>HIJ:</u> Ge... gelukkig niet...</p> <p><u>BOEF:</u> <i>(Laat hem los)</i> Mijn moeder heeft me mijn leven lang verweten dat ik een spuuglelijk rotjoch was. 'Je bent een nietsnut, net als je vader', herhaalde ze aldoor. 'Net twee rochels op dezelfde tegel gespuwd!'</p> <p><u>HIJ:</u> Dat zou ik als moeder nooit durven zeggen.</p> <p><u>BOEF:</u> <i>(Grabbelt hem opnieuw vast en dreigt)</i> Let op je woorden als je 't over mijn mammi hebt!</p> <p><u>HIJ:</u> Pfsjtz...</p> <p><u>BOEF:</u> 'Je hebt een smoel om het verkeer te regelen', zei ze. Sta je er dan verstoeld van dat een mens besluit om boef te worden? Geef toe, wat bleef er anders voor me over?</p> <p><u>BOEF:</u> Heb je je tong ingeslikt?</p> <p><u>HIJ:</u> Boe... boe... boefwordeskljtzt...</p> <p><u>BOEF:</u> Juist! En nu ga jij er nog een schepje bovenop doen!</p>	<p><u>PARLOFOON:</u> Ja, zeg. Flauwe...</p> <p><u>PARLOFOON:</u> Antwoord toch...</p> <p><i>Rechts komt OPA op. Hij zit in een rolstoel en over zijn benen ligt een plaid. Hij heeft een volle boodschappentas aan zijn rolstoel hangen. Opa zegt geen woord. Hij drukt zich uit via geluiden, mime en gebaren.</i></p> <p><i>Noot: aangezien OPA, mét stoel, zich op het voorplan bevindt, mag hij HEM en de boef niet afschermen voor de toeschouwer. HIJ en de boef moeten bijgevolg weg uit de ruimte 'flat' en gaan eerder vooraan acteren.</i></p> <p><u>PARLOFOON:</u> Ben je er nog?</p> <p><i>OPA hoort de stem, stopt en kijkt met een dwaze grijns rond.</i></p> <p><u>PARLOFOON:</u> <i>(Ondeugend)</i> Ik hoop dat je je tong niet verloren hebt...</p> <p><i>OPA weet niet wat hij hoort en wordt steeds zenuwachtiger.</i></p> <p><u>PARLOFOON:</u> Ik weet dat je er nog bent, jij kleine deugniet...</p>
---	---

<p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u></p> <p>'t Was niet zo bedoeld! Ik gilde niet met opzet.</p> <p style="text-align: center;"><u>BOEF:</u></p> <p><i>(Laat hem los) Arme mammie... Ze is op zo'n vreselijke manier aan haar einde gekomen...</i></p> <p style="text-align: center;"><u>BOEF:</u></p> <p><i>(Dreigt. Ze deinzen achteruit richting badkamerdeur) Als jij nog één keer durft schrikken omdat ik zo lelijk ben, dan trepaneer ik je dikke kop hiérmee!</i></p> <p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u></p> <p>Het spijt me dat je zo lelijk bent...</p> <p style="text-align: center;"><u>BOEF:</u></p> <p>Doet er niet toe. Waar is ze?</p>	<p><i>OPA luistert met veel genoeg. Er verschijnt een brede, open glimlach op zijn gezicht.</i></p> <p style="text-align: center;"><u>PARLOFOON:</u></p> <p>Durf jij een eenzame vrouw aan haar lot overlaten?</p> <p><i>OPA schudt heftig van nee.</i></p> <p style="text-align: center;"><u>PARLOFOON:</u></p> <p>Een mooie, eenzame vrouw...</p> <p><i>OPA heeft het erg te pakken. Hij krijgt een lumineus idee. Hij rijdt naar het midden van de scène om zijn aanloop te halen. Maar hij weet niet goed waar naartoe.</i></p>
<hr/> <p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u></p> <p>Je mammie?</p> <p style="text-align: center;"><u>BOEF:</u></p> <p>Je houdt je kop over dat mens of je bent hem definitief kwijt! Je weet best wie ik bedoel. Aangezien jij hier in pyjama rondklost en die typisch, melige muil hebt van een verloofde, weet je er alles van.</p> <p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u></p> <p>Verloofde? Maar ik weet niets van verloofdes!</p> <p style="text-align: center;"><u>BOEF:</u></p> <p>Nee, jij bent de onschuld zelf! Maar ik heb je door. Ontken het maar niet!</p> <p><i>Er klinkt gekreun uit de badkamer.</i></p> <p style="text-align: center;"><u>BOEF:</u></p> <p>St! <i>(Pauze)</i> Ha... Daar heb je haar verstopt!</p> <p><i>De boef stelt zich bliksemsnel op bij de badkamer, het wapen in de aanslag.</i></p> <p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u></p> <p>Ben jij een hondenliefhebber?</p>	<p style="text-align: center;"><u>PARLOFOON:</u></p> <p>Ik geef je een laatste kans.</p> <p style="text-align: center;"><u>PARLOFOON:</u></p> <p>Hallo, zeg! Kom je uit jezelf of moet ik je komen halen?</p> <p><i>OPA ontdekt eindelijk waar de stem</i></p>

<p><u>BOEF:</u> Dat soort beesten mag je houden voor mijn part!</p> <p><u>HIJ:</u> Ja, maar ik mag er geen houden van de huisbaas. En 't is zo'n lief beest. <i>(Stil als een samenzweerder)</i> Daarom verstop ik hem hier. Ik kan de sukkel toch niet neerschieten?</p> <p><u>BOEF:</u> <i>(Idem)</i> Wil ik het voor je doen?</p> <p><u>HIJ:</u> <i>(Idem)</i> Veel te gevaarlijk! Het is een vreselijk groot bakbeest. 't Vreet je zó op. Bovendien staat het vol haar.</p> <p><u>BOEF:</u> <i>(Idem)</i> Zéér gevaarlijk, als je 't mij vraagt. <i>(Gekreun uit de badkamer)</i></p> <p><u>HIJ:</u> Sta je toe?...</p> <p><i>Hij opent de deur net genoeg om naar binnen te glippen (en om de nieuwsgierige boef te beletten te kijken).</i></p> <p><i>We horen de volgende repliek, begeleid door een paar hoorbare kletsen en ge-jank als van een hond.</i></p>	<p><i>vandaan komt en wijst met de vinger enthousiast naar de parlofoon.</i></p> <p><u>PARLOFOON:</u> Een allerlaatste kans...</p> <p><u>PARLOFOON:</u> Kom me niet vertellen dat een pronte man als jij het niet waard is.</p> <p><i>OPA schudt hevig van ja.</i></p> <p><u>PARLOFOON:</u> Je weet niet wat je mist...</p> <p><i>En hier voltrekt er zich een waar mirakel! Opa staat langzaam op uit zijn rolstoel, niet goed wetend wat hem overkomt, maar zijn glimlach is er niet minder breed om.</i></p>
--	---

Zijn flat.

HIJ:
Wat is me dat hier? Wat heb je nu weer uitgehaald? Je bent stout, stout! Daar en daar en daar!

Hij komt uit de badkamer. De boef is onder de indruk.

HIJ:
(Fier) Zo. Je hoeft niet bang meer te zijn. Ik heb haar wat gekalmeerd.

Háár?
BOEF:

HIJ:
Mijn hond. 'Haar'. Zwart haar. Weet je nog? 'Ze' is een echte teef.

BOEF:
En jij vindt dat grappig?

HIJ:

Helemaal niet! Maar veel keuze in geslachten heeft de mens als zoogdier niet gekregen. Of wel?

BOEF:

Misschien heb je gelijk. Maar als ze daar niet is, waar is ze dan wel?

HIJ:

Weg. Foetsie... Met vakantie?

BOEF:

In het heetst van de zomer? Dommerik!

HIJ:

Tja... Je hebt van die mensen die 's zomers absoluut met vakantie willen.

De buurvrouw komt rechts op. Ze kijkt rond om er zich van te vergewissen dat niemand haar ziet. Ze heeft de jas en de tas van de glazenmaker meegebracht. Haar krulspelden zitten goed in de war! Ze wenkt de glazenmaker.

De acteur zal nu de twee rollen tegelijk spelen, zowel de BOEF als de GLAZENMAKER.

BOEF:

Eigenaardig... Mijn moeke zond me altijd in de winter op vakantie. Daarom dacht ik...

Hij gaat/rent naar de buurvrouw, die verbaasd is hem achter haar te zien opduiken. Ze reikt hem de jas aan. Hij trekt ze aan.

GLAZENMAKER:

...dat alles zéér goed opgemeten werd! Juist of niet juist?

BUURVROUW:

Ge kent uw stiel, dat kan ik niet ontkennen!

De acteur gaat/rent naar HEM.

HIJ:

Dan is ze op wintersport! Kan toch?

BOEF:

In volle zomer! Ben jij echt zo dom of doe je alsof?

De acteur loopt naar de buurvrouw en hangt de tas aan zijn schouder.

GLAZENMAKER:

Ha, ge weet het, dat ik mijn stiel ken!

BUURVROUW:

Maak toch dat ge weg zijt!

GLAZENMAKER:

Morgen ben ik hier met uw vitrine. Enne... Het duurt méér dan een kwartiertje om die te plaatsen. (*Vette knipoog*)

De acteur gaat/rent naar HEM.

HIJ:

Jawel! Denk na. Ergens waar het nu winter is, terwijl het bij ons zomer is!

BOEF:

(Denkt even na) Daar zeg je zowat...

Even naar de buurvrouw.

GLAZENMAKER:

Zorg dat uw chef morgen diep in de coma ligt.

Hij komt terug en raakt als boef per toeval het boek met de voet.

BOEF:

(Brult) Een bom! Liggééén!

HIJ en de buurvrouw gaan tegelijk plat op de buik liggen, handen in de nek. De glazenmaker duikt naar de buurvrouw en gaat over haar liggen. Zij pikt dit niet en duwt hem brutaal van zich af.

BUURVROUW:

Gij zijt goed zot, zeker? In 't midden van 't straat!

GLAZENMAKER:

Ik wou u alleen maar beschermen. Met mijn lichaam.

BUURVROUW:

(Krabbelt recht) Ik kan dat zelf ook. Welke halve onnozele moest er daar zo brullen?

GLAZENMAKER:

(Idem) 't Kwam van daarboven. *(Als boef bedreigt hij HEM met zijn pistool)*

HIJ:

(Op de knieën) Wat heb ik nu weer misdaan?

De boef gaat naar het boek, het wapen gericht, en maakt een stoer rondje. Ten slotte raapt hij het met twee vingers voorzichtig op.

BOEF:

Is dat niet zo'n ding om uit voor te lezen?

HIJ:

Het is een boek.

STEM MAN:

(Achter) Vrouw! Waar hebt ge de flesopener gelegd?

GLAZENMAKER:

(Tot de buurvrouw, terwijl hij het pistool op HEM gericht houdt) Lap! Uw patron is wakker.

BUURVROUW:

Pak u weg voor hij naar buiten komt.

BOEF:

Ik kan er niets mee aanvangen. Hier, neem jij het.

De boef duwt het boek in ZIJN handen en gooit zijn tas naar de buurvrouw.

HIJ:

(Neemt het boek aan) Het is niet van mij.

GLAZENMAKER:

(Naar de buurvrouw) Die vitrine, dat komt in orde. En de rest ook...

BUURVROUW:

Maak dat ge wegkomt.

Hij tuit de lippen, maar de buurvrouw wijst hem af. De glazenmaker trekt vlug zijn jas uit en geeft haar deze ook. Ze neemt alles aan en gaat rechts af. De acteur gaat als boef terug naar ZIJN flat.

HIJ:

Wil je dat ik iets voorlees?

BOEF:

Sta je erop?

HIJ:

Dring je aan?

BOEF:

Waarom zou ik. Hoe komt zo'n gevaarlijk ding hier op de grond terecht?

HIJ:

Boek.

BOEF:

Wat?

HIJ:

Boek. Dat gevaarlijke ding heet 'boek'.

BOEF:

(Verveeld) Dat weet ik ook wel. (Andere toon) Antwoord op mijn vraag.

HIJ:

Laten vallen. Per ongeluk.

BOEF:

Dat het háár net moet overkomen: een verloofde hebben die alles op de grond laat vallen. Waar is het koffertje?

HIJ:

Ik weet niets van verloofden of koffertjes. Ik bezit noch het één, noch het andere. (Wil rechtstaan) Neem me niet kwalijk, maar heb je je soms niet vergist?

BOEF:

Je smeekt om een derde oog! Ik vergis me nooit!

HIJ:

(Zakt terug op de knieën) Natuurlijk niet. Maar misschien hebben ze je verkeerd begrepen of drukte iemand zich ongelukkig uit, zodat je ergens terechtgekomen bent waar je niet echt hoeft te zijn. Misschien hebben ze pakweg de straatnaambordjes verwisseld. Kan toch? Bijgevolg treft jou niet de minste schuld, wel het stadsbestuur.

BOEF:

Het stadsbestuur? (Hij knikt. Korte pauze) Je hebt warempel gelijk. (Denkt na) In dat geval ben ik evengoed verplicht je te trepaneren. Want jij bent getuige. Het spijt me. (Richt het pistool)

HIJ:

Wacht daar om de liefde gods nog even mee! Stel eerst de vraag. De juiste vraag!

BOEF:

(Denkt diep na) 'Waar ben ik hier eigenlijk?'

HIJ:

(Opgelucht) 'Mee bezig!' Voilà!

BOEF:

(Herpakt zich) Waar ben ik hier eigenlijk?

Hij wenkt de boef en wil hem iets in het oor fluisteren, maar hij zit te laag. Met een gebaar vraagt hij of hij mag recht staan. Met een knikje geeft de boef de toelating. Hij fluistert.

BOEF:

(Fluistert ook) Nummer negen, bus vier? Dit is toch nummer zes, bus vier.

HIJ:

Er zit een vijs los.

BOEF:

(Barst los) Je bent precies zoals mijn moeder! Terug op je knieën!

HIJ:

(Doet het) Néé! Bij mij! Beneden bij mij.

BOEF:

Je kletst uit je nek! Ik maak je verdomme af als... als... Hoe maak je iemand af?

HIJ:

Als een hond. *(Ratelt aan één stuk door)* Maar ik heb liever dat je dat niet doet, want van het plaatje met het cijfer negen raakte het bovenste vijsje los, de negen kantelde en werd een zes. Jij zag een zes, waar het een negen had moeten zijn.

BOEF:

(Pauze, waarbij hij alles voor zichzelf herhaalt. Dan, kalmer) Daarom was ik verwonderd dat ik een nummer zes in een onpare rij huisnummers vond. *(Bekijkt hem)* Wat zit jij daar op je knieën te doen?

HIJ:

Dat probeer ik je net uit te leggen.

BOEF:

Denk je dat het mij wat kan schelen waarom je op je knieën zit?

HIJ:

Waarom zou het. Ik bedoel...

BOEF:

Ik geloof niet dat jij goed weet wat je zegt.

HIJ:

Natuurlijk niet. Ik bedoel, waarom je het nummer zes in een onpare rij nummers vond.

BOEF:

Je had het moeten herstellen. Maar dat deed je niet. Tussen haakjes, je lift is ook naar de knoppen. Ik heb twee keer, twee keer alsjeblief! trappen moeten doen. Lakens, dakgoten en regenpijpen, tot daar aan toe, maar trappen! Daar word ik zo verschrikkelijk moe van. En als ik moe word, verlies ik mijn goed humeur. En daarna mijn geduld. En als ik mijn geduld verlies, verlies ik mijn glimlach. Je zou toch niet willen dat ik mijn glimlach verloor, of wel?

HIJ:

Zeker niet! Als je me de volgende keer een bezoekje brengt, zal de lift in orde zijn. Beloofd!

BOEF:

Ik vrees dat er geen volgende keer zal zijn. Tenzij jij kan uitleggen waarom je te lui en te dom bent om een simpel huisnummer recht te hangen. En zorg ervoor dat je goed klinkt!

<u>Zijn flat.</u>	<u>Haar flat.</u>
<p><i>Bij de badkamer is de agente verschenen. Ze ziet er suf en verformfaaid uit, haar bloes is verkeerd geknoopt en haar haren zitten in de war. Maar zodra ze de boef ziet en het gevangenisplunje herkent, roept de plicht. Ze neemt haar matrak en heft ze met beide handen omhoog, klaar om een zware klap uit te delen.</i></p> <p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u> Ik heb geen schroevendraaier!</p> <p style="text-align: center;"><u>BOEF:</u> Zoiets kan je kopen. (Grabbelt hem vast) Nog één zo'n debiel antwoord en je verhuist naar de operatietafel!</p> <p><i>de boef woedend met zijn arm naar achteren. De agente ontvangt een klap in de maag, plooit met een pijnlijke grimas dubbel en gaat af in de badkamer. Hierop laat</i></p> <p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u> (Knijpt de ogen stijf dicht om na te denken) Zelfs al had ik er één, het originele vijsje is zoek!</p> <p style="text-align: center;"><u>BOEF:</u> Daar kan ik moeilijk iets tegen inbrengen... (Laat hem los) Goed. Als ik het goed voor heb, ligt nummer zes aan de overkant.</p> <p><i>Vermits HIJ zich aanvankelijk volledig op zijn levensgevaar concentreerde, ziet hij nu pas de agente die opnieuw de badkamer uit strompelt.</i></p>	<p><i>ZIJ is uit haar kamer gekomen en ziet de agente opkomen. Ze schrikt en laat haar peignoir op de grondvallen. Eronder draagt ze een wit overhemd met das en een blauwe jas met een krijtstreepje. Uit een doos neemt ze een slappe vilthoed en uit een tweede een Thomson machinegeweer.</i></p> <p><i>ZIJ is nu een gangster, jaren dertig, aan het einde van de drooglegging in de USA.</i></p> <p><i>ZIJ, de benen gespreid als een echte gangster, richt het wapen, maar plots slaat</i></p> <p><i>ZIJ het wapen zakken, maar ze blijft de overkant in het oog houden.</i></p> <p><i>ZIJ heeft de agente ook gezien en richt opnieuw het wapen. Ze durft</i></p>

<p><i>Ze houdt het laken opgevouwen voor zich uit. De boef ziet haar niet, omdat hij nog steeds met zijn rug naar de deur van de badkamer staat.</i></p> <p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u></p> <p>Aaah!!</p> <p style="text-align: center;"><u>BOEF:</u></p> <p>Je doet het wéér! Ik heb je verwtigd! Nu ga je eraan!</p> <p><i>De boef wil schieten, maar de stoere agente werpt het laken over hem. De boef laat het pistool vallen en HIJ rist het vlug weg. De agente legt knopen in het laken, zodat de boef stevig gebonden wordt. We horen zijn hevig, doch gedempt verweer. De agente legt de boef op de grond.</i></p> <p><i>Ze bekijkt HEM met een kwade blik en steekt de hand uit. Haast verontschuldigend legt hij het pistool erin en de agente stopt het in haar riem. Dan stapt ze dreigend op hem af. Hij klimt over het bed en de agente doet hetzelfde. Hij neemt de benen en loopt links af. De agente wankelt hem achterna.</i></p> <p><i>De boef, die er niet in slaagt zich uit het laken te bevrijden, krabbelt recht, host rond, botst tegen een deurstijl en verdwijnt ten slotte in de badkamer, waar we een lawaai van jewelste horen, waarna de deur dichtklapt en stilte volgt.</i></p>	<p><i>echter niet te schieten, vermits de boef tussen haar en de agente staat.</i></p> <p><i>ZIJ schiet naar de agente, maar er zitten blijkbaar geen kogels in het wapen. Teleurgesteld en kwaad stopt ze het terug in de doos. Ze raapt haar peignoir op en loopt af naar de kamer.</i></p> <p><i>Noot: vermits de actrice niet veel tijd heeft om zich te kleden, zal ze de sexy lingerie (zie verder) al eerder aangetrokken hebben. Nu heeft ze tijd om de kimono aan te trekken.</i></p>
--	--

Intussen op straat...

Zodra deur van de badkamer dichtklapt, komt HIJ het flatgebouw uitgerend. Aangezien hij blootsvoets is hinkelt hij met de nodige oei- en aikreetjes rond. Terwijl hij zo rondhuppelt, ziet hij de rolstoel. Hij vraagt zich af wat het ding daar staat te doen. We horen gestommel en kreten van pijn. Het is de agente die van de trappen dondert. Hij kijkt naar wat er binnen gebeurt en volgt de val van de agente met het hoofd. Hij neemt plaats in de rolstoel en legt de plaid over zich heen. Daarna draait hij de stoel en kijkt naar boven. ZIJ was even tevoren opgekomen (opnieuw in peignoir) en HIJ ziet hoe ZIJ uit het raam leunt.

HIJ:

Je moet me helpen!

ZIJ:

(Pathetisch) Ik denk er niet aan.

HIJ:

Je bent zedelijk verplicht een mens in nood bij te staan of ik klaag je aan bij de Commissie voor de Rechten van de Mens!

ZIJ:

Op een keer had ik jou ook erg nodig, maar ik kon stikken. (Niet echt afwijzend) Ik hoop dat je het niet waagt om naar boven te komen...

HIJ:

Er gaat een lampje branden!

<u>De straat.</u>	<u>Zijn flat.</u>	<u>Haar flat.</u>
<p>Op hetzelfde ogenblik komt de agente naar buiten. Ze ziet er nóg slechter uit. Ze komt even op adem en veegt onhandig het stof van haar uniform. HIJ ziet haar, neemt de boodschappentas en duikt met het hoofd tussen de groenten. De agente ziet de figuur in de rolstoel en slaagt er amper in tot bij hem te wankelen. Ze slist, want bij haar val heeft ze een paar tanden verloren.</p> <p><u>AGENTE:</u> Zag u hier soms niet een sinistere schurk langs scheuren? Hij is sjofel gekleed in een soortement kamerjas, maar pas op! Hij is sluw, geslepen en gewiekst.</p> <p>Hij knikt van ja en brabbelt iets onverstaaibaars, terwijl hij naar links wijst. De agente strompelt de aangeduide richting uit.</p>	<p>De deur van de badkamer vliegt open en daar staat de boef als een spook met het laken over zich heen.</p> <p>Zodra hij zich helemaal bevrijd heeft, gaat hij zijn revolver zoeken. Hij vindt hem niet. Hij wordt hierdoor erg boos en brult, kijkt nog een laatste maal onder het bed en gaat af.</p>	<p>ZIJ ziet de agente en laat haar peignoir op de grond vallen. Eronder draagt ze de jas van een karatekimono met zwarte gordel. Ze neemt de gevechtshouding aan en maakt allerlei bewegingen om zich op te warmen. Maar haar gebaren zijn niet die van een echte karateka, eerder van iemand die ze voor het eerst maakt.</p> <p><u>Tip:</u> ze kan stukken karton van de dozen nemen en die, als waren het planken, met het hoofd "stukslaan" en in triomf omhoog steken.</p> <p>ZIJ komt naar het raam en kijkt met stuurse blik naar buiten.</p>

Hij kijkt opnieuw naar haar raam. De volgende conversatie wordt meer gefluisterd dan gesproken.

HIJ:

Zo erg kun je me niet haten.

ZIJ:

(Zonder veel overtuiging) Je hebt geen idee hoeveel... hoe erg ik je haat...

HIJ:

Ze vermoorden me. Ben je dan al die heerlijke momenten vergeten die we samen hebben meegemaakt?

ZIJ:

(Smachtend) Wij vormden één lichaam!

HIJ:

Hoe intens we ze in alle intimiteit beleefden?

ZIJ:

Wij waren één vlees!

HIJ:

Laat dat alles je koud of...

Ze knoopt haar zwarte band los en laat haar kimono vallen. Eronder draagt ze sexy lingerie.

ZIJ:

(Zwoel) Kom naar boven... (Nijdig) als dan toch je liever hebt dat ze je niet vermoorden.

Hij komt uit de rolstoel, probeert de straat over te steken en hinkelt nogmaals met de nodige oei- en aikreetjes rond. Hij neemt opnieuw plaats in de rolstoel, rolt naar rechts, stapt uit en gaat af in haar flatgebouw.

De boef komt links op en kijkt schichtig rond. ZIJ ziet hem, slaat vliegensvlug haar peignoir om en trekt zijn aandacht. Beide zijn kennelijk blij mekaar te zien.

BOEF:

Hoe geraak ik tot daar?

ZIJ:

Eindelijk! Kom naar boven. Tweede verdieping, eerste deur rechts.

De boef knikt blij en gaat het flatgebouw in. De agente is links opgekomen en ziet de boef nog net verdwijnen. Ze gaat achter hem aan.

Haar flat.

ZIJ neemt de kimono en de band en gooit alles in haar kamer.

HIJ komt haar flat binnen.

ZIJ laat haar peignoir op de grond zakken, loopt naar hem toe, valt in zijn armen en begint hem wild te zoenen. Dan sleurt ze hem naar de kamer, duwt er hem in en sluit de deur. Ze raapt haar peignoir op, trekt hem aan en knoopt hem dicht.

De boef komt binnen en doet de deur op de ketting. Zij valt in zijn armen. Dit keer wordt er alleen maar flink geknuffeld. Een zware bons op de deur. Ze schrikken.

ZIJ:

Wie is daar?

AGENTE:

In naam der wet! Open de deur!

ZIJ:

Er is niemand thuis.

AGENTE:

Aangezien u moedwillig obstructie pleegt en de arm der wet in de uitoefening van zijn functie belemmert, zien we ons verplicht de deur met geweld te openen. (Pauze) Eén...

De boef haalt voorzichtig het kettinkje van de deur.

AGENTE:

Twee... Drie...

De deur vliegt open, de agente duikelt binnen, slaagt er niet in de remmen dicht te gooien, struikelt over de vensterbank en komt hard op de straat terecht, waar ze kreunend blijft liggen.

ZIJ en boef gaan naar het raam kijken en lopen dan naar beneden. De agente kreunt zwaar en krabbelt moeizaam recht. Ze schudt het stof van haar uniform.

HIJ steekt het hoofd door de deur van de kamer. Hij vergewist er zich van dat de kust veilig is en gaat naar het raam. ZIJ en de boef verschijnen rechts. Dit keer draagt ze het witte uniform en het hoofddeksel van een verpleegster. ZIJ gaat naar de agente om haar te helpen. De boef blijft op veilige afstand.

ZIJ:

(Neemt haar bij de pols) Hebt u zich pijn gedaan? (Helpt haar recht)

AGENTE:

Dank u. Alleen maar als ik spreek. (Ze spuwt een paar tanden uit)

BOEF:

(Tot HAAR) Vergeet de gemeente niet te bellen om die bluts in het voetpad te komen herstellen.

De agente ziet de boef en trekt het pistool. Maar ze is zó verzwakt dat de boef het wapen op een haast joviale manier van haar afneemt. ZIJ kijkt verschrikt toe, maar durft niet tussenbeide te komen. Uit de zak van haar uniform haalt ze een witte blinddoek. Ze neemt het hoofddeksel van de verpleegster af, stopt het in haar zak en doet de blinddoek om.

HIJ is intussen rechts opgekomen, ziet wat er aan de hand is, sluipt naar de boef en blokkeert diens armen. Het pistool valt op de grond. De agente heeft alle moeite om zich te bukken en het op te rapen. HIJ heeft alle moeite om de boef vast te blijven houden.

ZIJ durft niets te ondernemen en blijft blind toekijken.

HIJ:

Haast u toch, mens! Ik hou het niet meer.

De agente raapt het pistool ten slotte op en richt het op de boef, die de handen omhoog steekt.

AGENTE:

Alles is vergeven en vergeten.

Ze bedankt HEM met een forse handdruk, waar HIJ van op de knieën zakt. De agente houdt de boef in bedwang, maar kan zelf amper blijven staan. HIJ haalt de rolstoel en de agente neemt erin plaats.

ZIJ gaat met een pruillip aan kant staan en ontdoet zich van het uniform.

AGENTE:

We kunnen niet tegelijk duwen en die boef in bedwang houden.

ZIJ:

Op mij hoef je niet te rekenen. En op hem ook niet.

Ze trekt HEM brutaal opzij en verwijdert de blinddoek.

BOEF:

(Tot HEM) Jij was tenminste een mens met begrip...

Opa komt uit het flatgebouw links. Hij heeft een brede grijns op het gelaat (naar publiek toe) Hij is blij zijn rolstoel te zien, stapt er breed lachend op af en duwt hem voort. De boef loopt voorop, de handen hoog geheven. Het groepje gaat links af.

HIJ:

(Met de nodige fierheid) Zo. Dat heb ik keurig opgelost.

Met open armen stapt hij naar haar toe. Ze geeft hem een fikse oorvijs.

HIJ:

(Verbouwereerd) Waar heb ik dat aan verdiend?

ZIJ:

Weet je wie je daar de nor hebt ingedraaid? Mijn broertje! *(Boos af rechts)*

HIJ:

Oeps...

EINDE EERSTE DEEL

T W E E D E   D E E L

Het is een paar minuten later dan het einde van het eerste deel.

Even een lege scène. Dan gaan twee deuren tegelijk open.

<u>Zijn flat.</u>	<u>Haar flat.</u>
<p><i>HIJ komt uit de badkamer. Hij droogt zijn aangezicht af, want hij heeft zich wat opgefrist. Hij draagt zijn pantoffels en zijn kamerjas.</i></p> <p><i>Hij zet zijn bril op, neemt plaats aan zijn bureau en kijkt in de spiegel. Het is alsof hij een varkentje ziet. Hij zucht diep.</i></p> <p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u></p> <p><i>Als jij veronderstelt dat ik ooit nog een eerste stap zet...</i></p> <p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u></p> <p><i>Nog liever naar de hel.</i></p> <p><i>Hij neemt zijn brillendoos, stopt zijn bril erin en legt alles op het nachtkastje.</i></p> <p><i>hij naar het raam gaat, het wijdopen zet en tot zijn spijt merkt dat haar gordijn dicht is.</i></p> <p><i>Hij gaat naar bed, trekt zijn kamerjas uit, geeuwt uitgebreid en zucht diep, want zijn toestand is blijkbaar hope-loos.</i></p> <p><i>Als een automaat trekt hij 'het laken' over zich heen. (In werkelijkheid ligt het nog steeds waar de boef het heeft laten liggen: bij de deur van de badkamer) Na een volle seconde klikken zijn ogen wijdopen. Hij wipt recht, tast verdwaasd rond naar het laken en ziet het liggen. Met een gebaar van iemand die kwaad is op zichzelf komt</i></p> <p><i>hij uit bed. Hij raapt het laken op, kruipt er opnieuw in en installeert</i></p>	<p><i>ZIJ komt uit de kamer. Ze draagt een bruine pij met kap. Ze is een flagel-lante en zweept zich een paar keer.</i></p> <p><i>Zij neemt plaats aan de toilettafel, slaat de kap naar achteren en kijkt vol zelfmedelijden in de spiegel. Zij zucht diep.</i></p> <p style="text-align: center;"><u>ZIJ:</u></p> <p><i>Als jij denkt dat ik ook maar dát toegeef...</i></p> <p style="text-align: center;"><u>ZIJ:</u></p> <p><i>Nog niet voor alle goud ter wereld...</i></p> <p><i>Zij gaat naar het raam. Ze ziet hem en het wenen staat haar nader dan het lachen. Ze trekt het gordijn dicht (lichte verduistering) en gaat naar de kamer, terwijl</i></p> <p><i>ZIJ komt uit de kamer.</i></p> <p><i>Over haar gewone kledij draagt ze rouwkledij: een jasje van een zwarte deux pièces met smalle taille, bijho-rende boa, brede hoed met voile, zwarte handschoenen. Zij gaat zitten huilen. Met een witte zakdoek (een half laken dat ze uit een doos haalt en waarvan ze een tipje gebruikt)</i></p> <p><i>zal ze af en toe een discrete traan betten.</i></p> <p><i>Ze neemt de telefoon, herinnert zich</i></p>

zich knus.

De telefoon rinkelt. Hij vliegt haast tegen het plafond van 't verschieten en zijn hart gaat tekeer als nooit tevoren. Hij zet vlug zijn bril op.

HIJ:
(Neemt op. Boos en versuft) Hallo?

HIJ:
(Onvriendelijk) Problemen? Wat voor problemen?

HIJ:
Dat zijn dan jouw zaken. Heb ik niets mee te maken.

HIJ:
Het is me een compleet raadsel hoe jij erin slaagt je aldoor in nesten te werken.

HIJ:
Voor mijn part mag de duivel je op de hielen zitten! Denk je dat zoiets me interesseert?

HIJ:
Weet je wat ze met jou moesten doen? Je achter slot en grendel stoppen, de sleutel netjes in het toilet deponeren en doortrekken. Of nee, excuseer, liever andersom.

HIJ:
Wel besteed. Zal ik je wat zeggen? Los

je problemen zelf op. Waarom moet je er mij altijd bij betrekken? Het enige

een nummer en vormt het.

ZIJ:
Ik ben het. Ik vrees dat er een probleem is.

ZIJ:
Het koffertje dat ik moest bewaren. Het is verdwenen.

ZIJ:
Ja, het is een streep door onze rekening. Ik snap niet hoe het kon gebeuren. Echt niet.

ZIJ:
Je hebt alle reden om me naar de duivel te wensen, maar we blijven evengoed in nesten zitten.

ZIJ:
Ik weet het. Ik had het koffertje direct achter slot en grendel moeten stoppen.

ZIJ:
Ik heb nog meer slecht nieuws. Mijn overbuur is erin geslaagd mijn broer te laten arresteren. Die gaat terug naar de gevangenis en ontvangt geen geld. Het is dus allemaal een maat voor niets geweest.

<p>wat ik wil is met rust gelaten worden. Wanneer gaat dat in je bolle kop eens doordringen?</p>	<p style="text-align: center;"><u>ZIJ:</u></p> <p>'t Spijt me, maar ik ben echt van slag. (<i>Betast de sleutel</i>) Als je nu eens naar hier kwam? We kunnen misschien samen een oplossing bedenken.</p>
--	---

De vriend is links, en de dame in 't rood is rechts opgekomen. Hij gebruikt de hoorn van een telefoon en zij een gsm. Ze gaan face public staan.

HIJ:

Je bent toch niet van plan om me wéér te komen lastig vallen? Vervloekt, dit keer giet ik kokende olie door het raam!

VRIEND + DAME:

Doe de knip van de deur. Ik ben er zo.

Dan gaan de vriend links, en de dame rechts af.

<p><u>Zijn flat.</u></p> <p><i>HIJ legt (met ingehouden vloek) de hoorn op het toestel, steekt zijn bril weg, trekt zijn kamerjas en zijn pantoffels aan, en gaat de knip van de deur halen.</i></p> <p><i>HIJ komt op, valt op zijn knieën voor het bed en gaat er voorover op liggen, de armen wijd open gespreid. Hij heeft er gewoon genoeg van.</i></p>	<p><u>Haar flat.</u></p> <p><i>ZIJ legt (met een bang hart) de hoorn op het toestel en haalt de knip van de deur.</i></p> <p><i>Zij opent het gordijn. (Licht) Ze ziet hem op het bed liggen en kan een pathetische snik niet onderdrukken. Ze sluit het raam, trekt het gordijn dicht (Lichte verduistering) en gaat naar de kamer.</i></p>
---	---

Zijn flat:

De vriend komt binnen en zonder hem te bekijken gaat hij naar de kast. Hij opent ze. Het koffertje ligt natuurlijk niet meer waar hij het had gelegd!

HIJ:

(Recht) Zeg, zou ik mogen weten wat...

VRIEND:

(Rommelt in de kast) Ik heb haast. Ze zitten me op de hielen. Zei ik toch.

HIJ:

Ik dacht dat jij hén voortdurend op de hielen zat?

VRIEND:

In onze job zitten we mekààr voortdurend op de hielen.

HIJ:

Tof. Wat zit je eigenlijk in mijn kast te foeteren?

VRIEND:

(Kort) Ik had het toch duidelijk hiér gelegd. Heb jij het ergens anders gelegd of zo?

HIJ:

Waar heb je 't over?

VRIEND:

Ik heb echt geen tijd voor flauwe grapjes. Het koffertje, verdomme! Geef op.

HIJ:

Kom jij me ook al lastig vallen met koffertjes? Ik heb er schoon genoeg van, hoor je! Ik word om de haverklap wakker gemaakt, bedreigd, aangerand, overvallen, over de grond gesleurd, als voetveeg gebruikt, bijna de nor ingedraaid, haast volledig doorzeefd en zo goed als getrepaneerd. Het enige wat ik wil is uitrusten, en vooral slapen, liefst begeleid door luid gesnurk. En weet je waarom? Omdat ik moe ben, uitgeput, kapot, afgepeigerd, op, bekaf. En dan kom jij me de oren van het hoofd zeuren over een koffertje waar ik nog nooit over heb gehoord en dat ik nog nooit van mijn leven heb gezien!

De vriend heeft het koffertje intussen gevonden onder de dikke trui. Hij houdt het ostentatief omhoog.

<u>Zijn flat.</u>	<u>Haar flat.</u>
<p><u>HIJ:</u> (Raast door) Ik heb bijgevolg niets te maken met je koff... koff... koffie? Zin in een kopje? Koekje misschien? (Kort) Hoe komt dat ding in mijn kast?</p> <p><u>VRIEND:</u> Waarom al die drukte? Slecht voor de gezondheid, vooral als je 't liefst van al het koffertje in wilt duiken om slaapjes te doen. (Andere toon) Hier heb je je koffertje. (Geeft het hem. Hij neemt het domweg aan) Tevreden? Ik vraag me alleen af hoe het komt dat het niet lag waar ik het gelegd had...</p> <p><u>HIJ:</u> Zeg eens, sinds wanneer kom jij mijn kast volproppen met koffertjes? (Duwt het koffertje in zijn handen) Het lef!</p> <p><u>VRIEND:</u> Hier zit het veilig. Wie zou er bij iemand als jij iets komen zoeken?</p>	<p><i>De dame in het rood komt binnen en constateert dat ze alleen is. Ze hoort iets in de kamer en gaat kijken bij de deur. Het is duidelijk dat ZIJ van haar onmiddellijk een standje krijgt. Dan wenkt de dame haar met de vinger.</i></p> <p><i>ZIJ komt uit de kamer, gekleed als het verlegen schoolmeisje: (eventueel) donkerblauwe plooirok, wit hemd met das. Ze draagt vlechten of een paardenstaart.</i></p> <p><i>Ze geeft de dame een lichte zoen op de wang. Die aanvaardt heel koel. Ze houdt de dame tersluiks in het oog.</i></p> <p><i>Soms zal ZIJ het zelfs aandurven een schuchter antwoordje te geven op de reprimande van de dame.</i></p> <p><i>De dames blijven nog een tijdje discuteren en gaan dan naar de kamer.</i></p>

Zijn flat.

HIJ:

(Boos) Wat zit erin?

VRIEND:

Een geheim. Als ik dat met jou deel, zal het nooit meer een geheim zijn, da's duidelijk!

HIJ:

Dank je voor het vertrouwen.

VRIEND:

(Zet het koffertje op het bureau en gaat rustig zitten) Het heeft te maken met de dinosaurussen, je weet wel. Geloof me als ik zeg dat iedereen er alle belang bij heeft dat het een geheim blijft.

HIJ:

Oh, sorry. Ik wist niet dat jij van plan was de mensheid te redden?

VRIEND:

(Geïrriteerd) Ach...

HIJ:

Daar zit ze vast en zeker op te wachten! Weet je wat? Nodig je troeteldieren bij mij uit. Ik organiseer wel een vriendschappelijke wedstrijd kickboksen.

VRIEND:

Ik...

HIJ:

Want dat krijg jij daar toch van, hé? Een kick? Gebruik mij misschien als boksbal, als levend schild, als schietschijf, whatever!

VRIEND:

We...

HIJ:

Daarna voer je je kudde af, nadat je je voeten op haast rituele wijze aan mijn stoffelijk overschot hebt afgeveegd. Wat vind je van mijn voorstel?

VRIEND:

Hou op met je flauwe kul en help me nadenken. Wie kon er op de hoogte zijn dat ik het koffertje hier verstopt heb? *(Bekijkt hem indringend)*

HIJ:

Geen kat. *(Pauze)* Zeg eens, waarom zit je me te begapen als een hond naar een zieke koe?

VRIEND:

Heb ik iets verkeerd gezegd?

HIJ:

Zal ik je eens wat zeggen? Jij bent een spion!

VRIEND:

Soms ben je gewoon zielig, weet je.

HIJ:

Wat zeg ik? Een dubbelspion!

VRIEND:

Luister, ik heb geen zin om in te gaan op je grapjes. Ik heb alleen de sleutel van dit koffertje nodig en die ga jij me bezorgen.

HIJ:

Voor een koele held als jij is dat toch een koud kunstje!

VRIEND:

Het is makkelijker dan je denkt.

HIJ:

Zei ik het niet... Hoezo 'die ga jij me bezorgen'?

<p><u>Zijn flat.</u></p> <p><i>De vriend wenkt hem en fluistert hem iets in het oor.</i></p> <p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u></p> <p>(Verbaasd) Nee!</p> <p style="text-align: center;"><u>VRIEND:</u></p> <p><i>Jawel. Tussen de borsten van je ex-verloofde. Je hebt er hem maar van tussen te plukken.</i></p> <p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u></p> <p><i>Ik denk er niet aan. Ze krabt me trouwens de ogen uit tot onderaan mijn rug. Je moet weten dat ik zonet haar broer de nor in heb geholpen.</i></p>	<p><u>Haar flat.</u></p> <p><i>De dames komen al pratend uit de kamer.</i></p> <p><i>De dame vraagt haar de sleutel terug te geven.</i></p> <p><i>ZIJ haalt de sleutel van haar hals en overhandigt hem aan de dame, die hem rond haar hals hangt.</i></p> <p><i>De dame gaat richting deur en met de hand op de deurkruk zegt ze nog iets tegen HAAR. ZIJ barst haast in snikken uit en verdwijnt in de kamer. De dame zucht en gaat haar achterna.</i></p>
--	---

Zijn flat.

VRIEND:

Ik wist niet dat zij een broer had die jij de nor in zou hebben geholpen?

HIJ:

Het is een onvervalste, gevaarlijke boef. Je kan je niet voorstellen wat die met me wou uithalen. Hij was trouwens net uit de gevangenis ontsnapt.

VRIEND:

Dan is het duidelijk waarom 'zij' denken dat jij erbij betrokken bent. Haar broer is bij de bende en hij verdenkt je.

HIJ:

Onmogelijk. Hij had hier zelfs niets verloren, omdat hij zich van gebouw had vergist. Een heel verhaal!

VRIEND:

Vertel me dat later. Blijft het raadsel hoe ze te weten zijn gekomen dat het koffertje zich bij jou bevond én waarom ze het niet direct hebben meegenomen.

HIJ:

Hoe konden ze dat? Ik loop hier toch rond?

VRIEND:

Hm... Misschien heb je gelijk... Maar het blijft eigenaardig...

HIJ:

(Houdt de deur open) Ga onmiddellijk naar het commissariaat en haal haar broer uit zijn kooi. Dan bezorg ik je de sleutel.

VRIEND:

Hu?

HIJ:

Ben je een flik of niet? Als jij er voor zorgt dat haar broer binnen de kortste keren vrij komt, dan heb ik een pasmunt om de sleutel te bemachtigen. Juist of juist?

VRIEND:

Niet juist! Ik wist dat je er geen knar van snapte! Dit is geen stom kinderspelletje, hé jongen. Dit is bloedige ernst. Gelijk oversteken kan niet met dit soort. Trouwens, al zou ik het willen, ik bezit niet de autoriteit om een gedetineerde zomaar uit zijn cel te halen.

HIJ:

Dat kan best, maar hoe wil je dat ik je onzin geloof. Als je me zou uitleggen waar het over gaat, heb ik misschien een reden.

VRIEND:

Een catastrofe! Daar gaat het om! Vergeleken hiermee is een ordinaire atoombom peanuts.

HIJ:

Geloof me, ik ben zwáár onder de indruk.

VRIEND:

Geloof mij! (*HIJ draait het hoofd af*) Goed, ik zal het je zeggen. Als je zweert dat je het langer dan eeuwig en drie dagen geheim houdt. Op het hoofd van je moeder.

HIJ:

Oh nee... (*Zakt neer op het bed, het hoofd in de handen*) Ik was er net even in geslaagd niet aan haar te denken! Het ontbreekt er alleen nog aan dat ze nu belt! Zwijg stil... Luister...

<u>Zijn flat.</u>	<u>Haar flat.</u>
<p><u>VRIEND:</u> Zoiets gebeurt alleen in goedkope tooneelstukjes.</p> <p><u>HIJ:</u> Ik heb de indruk dat ik daar middenin zit. St!</p>	<p>De dame komt uit de kamer en gaat naar de deur. ZIJ verschijnt in de deuropening. De dame draait zich om, schenkt haar nog een woordje van troost en gaat af.</p> <p>ZIJ gaat terug naar de kamer.</p>

Zijn flat.

Stilte. HIJ luistert met het vingertje in de lucht. De vriend schudt meewarig het hoofd.

En daar rinkelt de telefoon! HIJ schrikt zich een hoedje en komt met zijn achterwerk op de vloer terecht. Ze bekijken mekaar met wijdopen mond en laten een paar keer rinkelen. Dan neemt de vriend de hoorn en wil hem doorgeven. Hij zet zijn bril op en neemt aan.

HIJ:

(Als verlamd) Ja, mama? (...) (Tot vriend, met de hand over het mondstuk) 't Is mijn mama niet. (...) Wablief? Of ik alleen ben? Met wie spreek ik? (...) Bek hou... en luis... (...) Ja? (...) Koffertje bezorgen? (...) Modaliteiten volgen later. (Tot vriend, met de hand over het mondstuk) Wat zijn modaliteiten? (...) Hallo?... (Tot vriend) Ze hebben ingehaakt.

VRIEND:

Wat? Wat?

HIJ:

(Stopt zijn bril weg) Ze weten dat ik het koffertje in mijn bezit heb, maar zij hebben het liever in hún bezit, zei hij.

VRIEND:

Wie 'hij'?

HIJ:

Geen idee. Hij ging later misschien terugbellen, zei hij.

VRIEND:

Ze zitten me dichter op de hielen dan ik dacht.

<u>Zijn flat.</u>	<u>De straat.</u>
<p><u>HIJ:</u> Wat moet ik dan zeggen? Als ik dat ding niet geef, gaan ze me kelen. Stel je voor! Kelen, zei die vent bloednuchter. Zoiets zeg je toch niet tegen de mensen?</p>	<p><i>De dame komt uit het flatgebouw rechts, steekt de straat over en gaat links af.</i></p>

Zijn flat.

VRIEND:

(Denkt na) Hoe weten ze dat jij het koffertje in je bezit hebt? Er is maar één verklaring voor: de persoon die het koffertje in je kast op een andere plaats heeft gelegd, is één van hun mannetjes.

HIJ:

Minuutje. Vertel me wáár precies in de kast je het gevonden hebt.

VRIEND:

Hier, onder je winterse pull.

HIJ:

Oh nee...

VRIEND:

Is er iets?

HIJ:

(HIJ neemt het koffertje en duwt het in de andere zijn handen) Dat ding moet hier buiten, zoveel is zeker. Ik riskeer mijn nek niet.

VRIEND:

Je keel.

HIJ:

Ik heb met jullie gekonkelfoes niets te maken.

VRIEND:

Je zit er middenin, of je 't wilt of niet.

HIJ:

(Razend) Jij zorgt ervoor dat dat ding hier direct, onmiddellijk, op staande voet én stante pede binnen de kortste keren buiten geraakt. Ik bedoel dus: nu maintenant! Ben ik duidelijk genoeg? *(Hij geeft hem het koffertje)* Wacht

even. *(Hij neemt het koffertje terug)* Als je het meeneemt... *(Gaat met de vinger over zijn keel)*

VRIEND:

Koffertje in, koffertje uit! Weet je nog wat je wilt?

HIJ:

Heel precies. Ik ga 'ze' vragen om te ruilen. Hun koffertje voor mijn keel. *(Neemt het koffertje en houdt het stevig vast)*

VRIEND:

Dat ik daar zelf nog niet aan gedacht heb! *(Pauze)* Ze zouden terugbellen. We hebben dus nog even de tijd om een strategie uit te dokteren.

De vriend wil het koffertje nemen, maar HIJ houdt het stevig vast. De vriend neemt ZIJN neus tussen twee vingers en draait. HIJ laat het koffertje los.

VRIEND:

Ik vind wel een oplossing. Vertrouw me.

HIJ:

Niet meer dan een handvol vliegen.

VRIEND:

Wat is me dat voor een uitdrukking?

HIJ:

Eentje die jou typeert! *(Trekt het koffertje uit zijn handen)* Ik zal het hen met genoeg overhandigen.

VRIEND:

Al nagedacht over het volgende? Jij overhandigt hen met genoeg het gevraagde en als beloning ontfermen zij zich met genoeg over je keel.

HIJ:

(Slikt en houdt zijn keel vast) De... de... denk je?

VRIEND:

Ben je zó naïef om te geloven dat dergelijke lui scrupules hebben?

HIJ:

(Denkt een seconde na) Dat koffertje moet hier buiten! *(Duwt het koffertje in de handen van de vriend)*

VRIEND:

Ik zoek een veilige plaats. Zorg jij voor de sleutel. *(Spottend)* Je weet waar hij hangt. Geen probleem voor iemand met haar op zijn tanden. Het lot van de mensheid ligt in jouw handen!

HIJ:

Je rijmelarij deugt niet.

VRIEND:

Jouw zin voor verantwoordelijkheid evenmin.

HIJ:

Niet te geloven. Alsof ik de belangrijkste zandkorrel aan het Noordzeestrand ben, het epicentrum van deze aardkloot, de navel der mensheid. *(Kwaad)* En het enige wat ik wil is slapen! Hoor je dat? Voor eeuwig, bij manier van spreken.

VRIEND:

Als je niet doet wat ik zeg, zal dat zeer binnenkort ook gebeuren.

HIJ:

Het ergste is dat je waarschijnlijk gelijk hebt. Zeg me wat er in dat koffertje zit. Dan weet ik tenminste of het zin heeft dat ik eeuwig slaap of niet.

VRIEND:

Zweer dat je het geheim houdt.

HIJ:

Als het maar niet moet gebeuren op het hoofd van je-weet-wel-wie.

De vriend zet het koffertje neer en doet erg geheimzinnig. HIJ zet zijn bril op. Dan zegt de vriend, op zéér samenzweerderige manier:

VRIEND:

In dit koffertje zit...

Hij fluistert HEM iets in het oor.

HIJ:

(Lacht) Wat een mop! De snor van Hitler!

Er klinkt een verschrikkelijke donderslag.

<u>Zijn flat.</u>	<u>Haar flat.</u>
<p><i>De twee schrikken. Bril af. Pauze.</i></p> <p><i>De vriend gaapt hem stomverbaasd aan.</i></p> <p><i>HIJ begint schokkend te lachen tot hij haast over de grond rolt._</i></p> <p><u>VRIEND:</u></p> <p><i>(Kwaad.) Ja, hoor eens! Ik zweer je dat het materiaal authentiek is. Ik heb documenten in handen gehad, foto's gezien, die geen mens ooit eerder te zien kreeg. (De vriend gaat op het bed zitten en neemt het koffertje op zijn schoot)</i></p> <p><u>HIJ:</u></p> <p><i>(Lacht) Op jou na! (Plots ernstig) In plaats van onzin te verkopen zou je me beter uitleggen hoe dat koffertje op haast miraculeuze wijze in mijn kast onder die pull is terechtgekomen.</i></p>	<p><i>ZIJ komt opgelopen als zeebonk met een oliejas aan en een zuidwester op het hoofd. Ze heeft een meerschuijmen pijpje in de mond. Ze trekt het gordijn open (meer licht), opent het raam, steekt het hoofd naar buiten en kijkt naar de hemel. Ze hoort het gelach en ziet HEM en de vriend. Ze ontdoet zich van de jas en de zuidwester. Uit de hoed haalt ze een grijze pruik met een dot. Ze zet de pruik op.</i></p> <p><i>Het oude vrouwtje ziet het koffertje en er verschijnt een grimlach op haar gelaat. Ze mist een paar tanden. Uit een doos haalt ze een luisterhoorn. Ze luistert hen af.</i></p> <p><i>Ze blijft nog even luisteren en zal dan de jas en de zuidwester meenemen naar de kamer.</i></p>

Zijn flat.

VRIEND:

Goed, maar 't is verdomd ingewikkeld allemaal. Kom zitten, (HIJ doet het) want ik ga voor minstens een half uur. Luister. Om alles goed te begrijpen moet ik het verhaal eigenlijk in de jaren dertig laten beginnen, toen een twaalfjarige Chinees van huis wegliep en naar Mongolië trok, waar hij een oom

had. Nu kun je wel veronderstellen dat zo'n tocht alles behalve een pretje was voor een jongen van die leeftijd.

De vriend ziet dat HIJ ingedommeld is en geeft hem een duw. HIJ valt om en krabbelt recht.

HIJ:

Hé? Wat? Wat is er?...

VRIEND:

Kun je je ogen niet openhouden als de mensen je iets vertellen?

HIJ:

Ik ben toch niet in slaap gevallen?

VRIEND:

Waarom heb ik je anders wakker gemaakt?

HIJ:

Heerlijk! Vertel verder! *(Legt het hoofd knus tegen de schouder van zijn vriend)*

VRIEND:

(Geeft hem een duw) Laat je door een andere onnozelaar in slaap wiegen, man! Ik heb andere katten te geselen.

HIJ:

(Staat recht) Jouw katten zijn gewoon belachelijk! En zelfs áls het waar is, ik zeg wel duidelijk áls, wie kan er iets aanvangen met de snor van Hitler?

Opnieuw een enorme donderslag.

<u>Zijn flat.</u>	<u>Haar flat.</u>
<p><u>VRIEND:</u> Wij proberen de inhoud van dit koffertje uit handen te houden van een organisatie die al zowat 60 jaar een clandestien bestaan leidt. Ze telt weinig leden, maar ze is des te gevaarlijk en onderhoudt contacten met soortgelijke clubjes in het buitenland. Deze organisatie is waarschijnlijk van plan de SVH te gebruiken om er...</p> <p><u>HIJ:</u> <i>(Onderbreekt hem)</i> De SVH?</p> <p><i>De vriend legt de vinger op de lippen en duidt dan op het koffertje.</i></p> <p><u>HIJ:</u> <i>(Zachtjes)</i> Ha... Je bedoelt de snor van Hitler.</p> <p><i>Het rommelt even in de verte.</i></p>	<p><i>ZIJ komt opgelopen. Ze draagt de zwarte mantel, de hoed en het masker van Zorro. Haar aangezicht houdt ze verborgen achter de mantel. Ze slaat hem open en daar staat ze, wijdbeens face public. Met de degen maakt ze een Z in de lucht.</i></p> <p><i>Ze gaat naar het raam en luistert met de typische, spottende glimlach van Zorro.</i></p> <p><i>ZIJ hanteert de degen, alsof ze verwacht elk ogenblik aangevallen te worden.</i></p>

<p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u></p> <p>En dat moet ik geloven? Hij is zelfs te lelijk om... om onder jouw dikke neus te pronken, die snor van Hitler!</p> <p><i>Opnieuw een enorme donderslag. De twee laten zich op de grond vallen als om te schuilen.</i></p>	<p><i>Voor het raam neemt ZIJ een gevechtshouding aan, alsof ze de donder te lijf wil gaan.</i></p>
---	---

Zijn flat.

HIJ:

(Op handen en voeten) (Fluistert) Sorry, ik bedoel, de SVH.

VRIEND:

(Idem) (Neus aan neus met HEM) Dit is het enige genetische materiaal dat er van hem over is. Denk na.

Pauze. HIJ denkt na.

HIJ:

(Luid) Klonen!

VRIEND:

(Recht) Precies. Maar dat is nog niet alles. Je hebt niet alleen vijanden, maar ook bondgenoten die de SVH willen misbruiken. Je kan veronderstellen dat er ook daar een paar compleet geschiften tussen lopen die de SVH te pakken proberen te krijgen. Maar dan op democratische wijze.

HIJ:

Iedereen probeert hem dus van iedereen af te snoepen.

VRIEND:

Snap je nu welk explosief materiaal we in handen hebben?

HIJ:

(Recht) Explosieve snorharen! Laat zien!

VRIEND:

Onmogelijk! Dit is een plofkoffer. Alles wordt verpfshterd als hij niet met de juiste sleutel geopend wordt of wanneer je het slot forceert.

HIJ:

Boem!

VRIEND:

Nee. Poef!

HIJ:

Poef?

VRIEND:

Poef. Gewoon. Hij implodeert.

HIJ:

Het is dus een plofkoffer die niet ontploft?

VRIEND:

Ik hoor dat je het beet hebt.

HIJ:

Integendeel. Ik snap er geen lor van.

VRIEND:

(Probeert zijn kalmte te bewaren) Eventjes... Zou je héél eventjes willen doen alsof je intelligent bent? Ik leg het je uit. Met een voorbeeld. OK? Goed... Stel dat jij zodanig veel getafeld hebt, dat je maag het niet meer aankan. Dan zijn er twee mogelijkheden. Alles 'ploft' eruit. Met andere woorden: je explodeert.

Hier verlaat Zorro de flat.

HIJ:

(Lacht) Dat wordt een kotselijke grap!

VRIEND:

En als het er niet 'uit ploft'...

HIJ:

(Lachend) Dan blijft het erin!

VRIEND:

En verga je van de pijn. Met deze plofkoffer gebeurt eigenlijk hetzelfde, snap je?

HIJ:

(Pauze) Nee.

VRIEND:

(Geeft het op) Het doet er niet toe. *(Andere toon)* Luister. Dit soort koffer begint te roken, te loeien en verf te spuiten. Onuitwisbare verf.

HIJ:

Op degene die het spel open prutst?

VRIEND:

Néé! Dat is het net. Vanbinnen!

HIJ:

(Tikje enthousiast) In de koffer? Dan mag je de SVH definitief vergeten.

VRIEND:

Eindelijk!

HIJ:

Niemand mag er aan prutsen, dus moeten wij de sleutel te pakken krijgen!

VRIEND:

Voilà! Ik ben blij dat ik het je zelf hoor zeggen! Ga dus op je gemak naar de overkant, gebruik je overtuigingskracht en verwittig me wanneer het zaakje rond is. Ik hou me met de rest bezig. *(Af)*

HIJ:

(Sakkerend, de wanhoop nabij) Mama, wat heb je toch uitgespookt?

<p><u>Zijn flat.</u></p> <p>HIJ zoekt de snippertjes papier waarop het telefoonnummer van zijn moeder staat. Hij vindt aanvankelijk niets,</p>	<p><u>De straat.</u></p> <p>ZIJ sluipt het flatgebouw uit, nog steeds gekleed als Zorro, degen in de aanslag en wil naar de overkant</p>
---	---

<p>vermits hij zijn bril niet heeft. Hij gaat hem nemen en zet hem op. Eindelijk vindt hij één van de snippertjes, want met alle windhozen die door zijn kamer zijn geraasd, zou het een wonder heten als alle stukjes nog op zijn nachtkastje lagen! Hij zal blijven zoeken: in en onder het bed, enz...</p>	<p>van de straat.</p>
---	-----------------------

<p><u>De straat.</u></p> <p>De vriend komt het flatgebouw uit, met het koffertje onder de arm. Hij blijft aan de deur staan en is duidelijk opgelucht. Hij kijkt naar het raam aan de overkant, maar er valt niets te zien. Dan vraagt hij zich af waar hij het koffertje bij zich moet verbergen, want hij raakt het nergens kwijt.</p> <p>Hij begeeft zich naar de kant van de overvaller, maar houdt zich bijtijds in: hij ziet iemand naderen en verbergt het koffertje achter zijn rug...</p> <p style="text-align: center;"><u>VRIEND:</u></p> <p>Oh nee... Niet weer!</p> <p>... en keert achterwaarts op zijn stappen terug.</p> <p>De vriend kan de moeder niet meer ontlopen. Het is natuurlijk vervelend dat hij minstens één hand achter zijn rug moet houden om het koffertje te verbergen!</p>	<p>ZIJ ziet de vriend en ontdoet zich vlug van de Zorro-rekwisieten, die ze in de coulissen (of in een doos) laat verdwijnen. Het maskertje neemt ze echter niet af!</p> <p>Uit de dichtstbijzijnde doos haalt ze het gerief van de straatrover die om het hoekje zijn slachtoffer staat op te wachten: versleten jas, beduidt meld petje, korte knuppel. Ze trekt de jas aan, zet de pet op en stelt zich verdekt op, de knuppel in de aanslag.</p> <p>Rechts verschijnt de moeder. Zoals steeds mompelt ze in zichzelf, heeft ze bagage mee en is ze warm gekleed. Ze loopt de overvaller voorbij, die in dezelfde houding onbeweeglijk blijft staan en de moeder met de ogen volgt.</p> <p>Op een bepaald ogenblik zullen de armen van de boef traag beginnen te zakken. Er zal een hele pantomime moeten opgevoerd worden om de armen de hoogte in te houden!</p>
---	---

MOEDER:

(Zonder de vriend een blik waardig te keuren) Ik dacht op weg naar hier aan niemand in het bijzonder, maar toen ik jou zag staan, zei ik tot mezelf: als je aan hem denkt, zie je zijn staart. Ik neem aan, jongeling, dat mijn zoon het goed maakt.

VRIEND:

Hij heeft véél te weinig slaap en ontspanning heeft hij al in geen eeuwen gehad. Maar voor het overige is hij prima in orde. Er is dus nog hoop.

MOEDER:

Het is alsof we mekaars gedachten lezen. (Beide lachen groen naar mekaar) Ik dacht zo: 'Als ik nu eens bij mijn zoon langsloop en mezelf gelukkig maak?' Dat zal hem ongetwijfeld plezier doen. (Denkt na) Wat was het weer... eh... mijn oude kast! Een paar foto's die ik bijzonder interessant vind. (Ze haalt een bruine enveloppe uit haar tas) Dingen van vroeger. Ze zaten in precies hetzelfde koffertje zoals ik er bij hem één in zijn kast zag.

VRIEND:

Koffertje? Wat? Hoe?

MOEDER:

Bij mijn zoon. In de mijne maar ook in de zijne. Maar bij mij staat de mijne op zolder. Ik heb 't zijne nog in mijn handen gehouden, om het te vergelijken met het mijne. En ik moet zeggen, 't zijne is precies 't zelfde als 't mijne.

VRIEND:

Heb je het jouwe dan meegebracht?

MOEDER:

Natuurlijk niet... Het mijne ligt in mijn kast.

VRIEND:

Heb je 't jouwe dan thuisgelaten?

MOEDER:

Zeg, wat scheelt er? Je bent nog lastiger dan gewoonlijk.

De GSM van moeder rinkelt want HIJ had de snippertjes papier intussen bijeengepuzzeld, zijn bril weggelegd en het nummer gevormd.

<u>Zijn flat.</u>	<u>De straat.</u>
<p><u>HIJ:</u> Mama? Ik moet je absoluut spreken. Kun je komen?</p>	<p><u>MOEDER:</u> Hallo. Met mij.</p>
<p><u>HIJ:</u> Mama, hou op met je flauwe grappen. Ik meen het. Kun je komen?</p>	<p><u>MOEDER:</u> Scheelt er iets, schat? Je klinkt zo zenuwachtig. Toch geen last van aambeien of netelkoorts?</p>
<p><u>HIJ:</u> Kom direct naar boven. Ik laat de deur los. <i>(Hij draait haar foto om)</i></p>	<p><u>MOEDER:</u> <i>(Ernstig)</i> Natuurlijk kan ik dat.</p>
<p><u>HIJ:</u> Afscheid nemen va... Hoe bedoel je?</p>	<p><u>MOEDER:</u> <i>(Idem)</i> Doe ik. De tijd om afscheid te nemen van je vriend.</p>
<p><i>Hij zet zijn bril op en met de hoorn in de hand gaat hij naar het raam. Hij kijkt en ziet hen staan.</i></p>	<p><u>MOEDER:</u> Ik was net van plan je te bezoeken, mijn jongen. Kijk eens naar buiten.</p>

De straat.

Ze zwaaien vrolijk naar hem. HIJ en de moeder zullen verder converseren via de telefoon.

HIJ:

Ik moet je spreken, mama. Over het koffertje, dat je... Je weet wel.

MOEDER:

Da's ook toevallig. Ik had het er net over met onze gemeenschappelijke vriend, hier aanwezig.

HIJ:

Mama, dat had ik nooit van jou verwacht.

MOEDER:

En waarom niet? Ik schaam me daar niet voor! Je zag er gewoon bééldig uit. Je was ook zo'n schatje. Vooral met dat soortement jurkje dat ik voor je had gebreid. Ik was toen echt trots op je, weet je. (*Zucht*) Ach, waar is de tijd?

HIJ:

Mama, waarom begin jij altijd over iets anders als ik het over... over niéts anders wil hebben?

MOEDER:

(*Zucht*) Het is toch geweldig hoe je, dank zij dit buitengewone toestelletje met mekaar kunt converseren. Is de vooruitgang geen wonder, zeuntje lief?

HIJ:

Mama, alsjeblieft, zeg waar je het over hebt!

MOEDER:

Maar over de foto's!

HIJ:

Foto's? Wie heeft het in godsnaam over foto's?

MOEDER:

(*Zelfde toon*) Ik natuurlijk! Ik vond ze in dat koffertje in een oude kast op zolder. Kijk. (*Steekt de enveloppe omhoog*) Ik weet zeker dat het je interesseert.

HIJ:

Mama, hoe kunnen je stomme foto's mij interesseren, als je mij tot over mijn oren in...

MOEDER:

(*Onderbreekt hem boos*) Is je lift al hersteld?

HIJ:

Maar het is niet eens een uur geleden dat je...

MOEDER:

(*Idem*) Ik had het kunnen denken. Gelukkig heb ik intussen naar de firma gebeld en geëist dat ze onmiddellijk iemand moesten sturen. Blijkbaar is die er nog niet in geslaagd zich tot hier te slepen. Mij om het even. Zolang je lift niet hersteld is, kom ik niet naar boven. Voilà. Dat weet je dan ook weer.

HIJ:

(*Trekt zich even terug*) Santa Madonna, zorg dat de reparateur nooit de weg naar deze straat vindt!

MOEDER:

Dat heb ik gehoord, mannetje! Denk maar niet dat je... (*Verontwaardigd*) En je foto's, die krijg je lekker niet!

Ze klikt haar toestel uit en stopt het, met de enveloppe, in haar tas.

HIJ:

Mama? Hallo? Hallo!

Hij haakt in, maar denkt er plots aan dat zijn moeder beneden staat. Hij is weer kwaad op zichzelf en gaat naar het raam.

MOEDER:

(Tot vriend, dreigend) En wat sta jij hier nog te doen?

VRIEND:

Ik heb niets gedaan!

HIJ:

(Leunt uit het raam) Met jou valt er niet te praten, en daar kan zelfs je buitengewone toestelletje niets aan veranderen!

MOEDER:

Ik heb jou niet opgebeld, weet je nog?

VRIEND:

Dat is ook waar! *(Hij vergeet dat hij het koffertje verstopt moet houden)*

HIJ:

Ik kom naar beneden.

Hij legt zijn bril in de doos, bekijkt de foto van zijn moeder en draait hem opnieuw naar de muur. Dan gaat hij af.

MOEDER:

(Ziet het koffertje) Hoe kom jij aan mijn koffertje?

VRIEND:

(Stopt het vlug weg) Welk koffertje?

MOEDER:

Laat zien...

VRIEND:

Nooit.

MOEDER:

Laat zien, zeg ik je.

De vriend schudt van nee. De moeder komt naar hem toe en stroopt haar mouwen omhoog, neemt zijn neus tussen twee vingers en draait. Ze neemt het koffertje af en stopt het achter haar rug. De 'straatover' heeft het gezien!

MOEDER:

Wanneer heb je dat ding uit mijn kast gehaald?

VRIEND:

Mens, hoe kom je erbij? Wat zou ik verloren hebben in die stomme kast van je?

MOEDER:

Jij zoekt ruzie, zoveel is duidelijk.

VRIEND:

Geef terug, zeg ik je!

MOEDER:

Kom het halen! Als je tenminste durft!

ZIJ heeft haar knuppel op de grond gelegd, is stiekem nader geslopen, ritst het koffertje uit de handen van de moeder en loopt rechts af. De moeder gilt.

In het flatgebouw maakt intussen iemand een zware val van de trappen! (Met begeleidend gevloek en gesakker)

MOEDER:

Houd de dief! *(Tot vriend, haast hysterisch)* Waar wacht je op? Vlug!

Door haar druk gedoe en haar aanval van histerie staat de moeder in de weg van de vriend. Het is alsof ze het opzettelijk doet. De twee roepen door elkaar (Laat me los, laat me door, enz...) tot de vriend er eindelijk in slaagt de achtervolging in te zetten.

MOEDER:

Dat is de tweede keer dat ze mijn koffertje pikken. En het toppunt is dat de eerste dief de tweede achtervolgt.

HIJ kruipt op handen en voeten uit het flatgebouw.

HIJ

(Smekend als een drenkeling in de woestijn) Mamaaa...

MOEDER:

En jij moet beter uit je doppen kijken. Je ziet er weer niet uit.

HIJ:

(Idem) Mamaaa... Plies...

MOEDER:

Het lijkt wel alsof je van de trappen bent gedonderd.

HIJ:

(Kreunend) Van iets hoger dan de onderste trede. Waar is iedereen?

MOEDER:

Als je met 'iedereen' die schooier van een vriend van je bedoelt, die achtervolgt de dief.

HIJ:

Achtervolgt de dief?

MOEDER:

Ze hebben amper een secondje geleden mijn koffertje gestolen. *(Hij probeert overeind te krabbelen)* Tussen haakjes, kun je niet rechtop lopen zoals iedereen? Je lijkt wel een aap.

HIJ:

Een ramp!

MOEDER:

Nee, een aap. Net als je vader! *(Neemt bagage.)* Je hoort nog van me. *(Af)*

HIJ:

Daar twijfel ik geen seconde aan, lieve moeder. *(Hij gaat naar rechts en kijkt haar na)* En bedankt voor je hulp! *(Wrijft over zijn pijnlijke plek)* Je bent me verdomme al een heel stuk lang van groot nut geweest...

De reparateur komt links op. Hij kijkt rond, alsof hij iets zoekt. Hij is een stuurs uitziende man met een gefronst gezicht. Hij draagt een overall en een petje met het logo van de firma, en er hangt een tas met gerief aan zijn schouder.

HIJ wil naar zijn flat en schrikt zodra hij de man ziet.

HIJ:

(Paniek) Daar heb je hun killer al! (De reparateur herschikt de tas aan zijn schouder) Mijn god! Hij heeft een mitrailleur meegebracht!

De reparateur stopt zijn hand in zijn zak. Het is alsof hij naar een wapen grijpt. HIJ besterft het en zakt op de knieën.

HIJ:

Dit is het einde...

Maar de man haalt gewoon een pijp boven en stopt ze in zijn mond. Dan draait hij zich om en bekijkt het huisnummer van het flatgebouw. Hij haalt een document te voorschijn, controleert het en bromt goedkeurend.

HIJ:

Tenzij...

HIJ zie de knuppel op de grond liggen, neemt hem en sluipt naar de reparateur, die HEM nog steeds niet heeft opgemerkt. HIJ slaat hem neer. De man draait zich traag om, wankelt en besluit eerst niet te vallen. Dan wankelt hij opnieuw en ten slotte valt hij over ZIJN schouder. De pijp zal de hele tijd in zijn mond blijven steken.

Hij weet aanvankelijk niet wat te doen. Dan gaat er hem een lichtje op en hij gaat met zijn last af in het flatgebouw rechts.

ZIJ komt links opgelopen, met het koffertje. Ze draagt de uitrusting van een hardlooper. Ze blijft staan, kijkt om en zoekt een schuilplaats. Ze biedt het koffertje zelfs aan iemand in het publiek aan, maar bedenkt zich. Ze loopt door naar rechts. Ze bedenkt zich opnieuw, keert op haar stappen terug en loopt het linker flatgebouw in.

<u>De straat.</u>	<u>Zijn flat.</u>	<u>Haar flat.</u>
<p>ZIJ gaat links af.</p> <p>De vriend komt links op. Hij hijgt hevig en puft even uit. Dan gaat hij het linker flatgebouw in.</p>	<p>ZIJ komt binnen. Ze wil het koffertje wegstoppen. Ten slotte trekt ze de</p> <p>kast open en legt het onder de dikke trui. Dan gaat ze aan zijn bureau zitten en kijkt in</p>	<p>HIJ komt binnen. Hij kijkt rond, op zoek naar een geschikte plek om de man kwijt te raken. Hij kijkt zelfs in de dozen. Hij draagt hem naar de kamer.</p> <p>Hij komt uit de kamer. Hij gaat aan haar toilettafel zitten en kijkt</p>

	de spiegel.	in de spiegel. Hij knik- kebolt even, maar schudt flink met het hoofd.
--	-------------	--

Het volgende zeggen HIJ en ZIJ tegelijk.

HIJ:
En hier zit jij je stomweg op te dir-
ken.

ZIJ:
En hier zit jij je kostbare tijd
te 'verstuderen'.

HIJ:
Wat ben je toch een dom wicht.

ZIJ:
Wat ben je toch een sukkel.

<p><u>Zijn flat.</u></p> <p>We horen de deur open en dicht gaan.</p> <p>ZIJ verdwijnt vlug in de badkamer.</p> <p>De vriend komt binnen en kijkt rond.</p> <p><u>VRIEND:</u> Hé! Waar zit je?</p> <p>Hij komt in de buurt van het bureau, kijkt in de spiegel, snuift en voelt dat er iets niet klopt.</p> <p>Hij is op zijn hoede, kijkt rond, gaat naar de kast en opent ze. Zijn hand reikt zelfs naar de trui. Hij houdt zich echter in en snuift nogmaals. Hij sluit de kast en gaat richting badka- mer, snuift en legt zijn hand op de deurkruk. Toch gaat hij niet naar bin- nen. Hij gaat naar het raam, kijkt naar de overkant en verlaat, nog steeds argwanend, de flat.</p> <p>De deur van de badkamer gaat langzaam open. ZIJ steekt het hoofd om de deur en ziet dat de kust veilig is. Ze draagt haar gewone kledij. Ze gaat kijken naar de deur (alles veilig) en trippelt dan naar het raam. Ze ziet hem bij haar raam staan.</p> <p><u>ZIJ:</u> Wat doe jij in mijn kamer?</p> <p><u>ZIJ:</u> Ik was eerst!</p>	<p><u>Haar flat.</u></p> <p>HIJ ziet iets liggen dat hij kan ge- bruiken: een rol brede tape. Hij neemt hem mee naar de kamer.</p> <p><u>Off-scène:</u> we horen het geluid van tape die van de rol gestript wordt.</p> <p>HIJ komt uit de kamer, legt de tape terug, gaat naar het raam en kijkt naar de overkant.</p> <p>Hij ziet hoe de deur van zijn badka- mer geopend wordt. Eerst verbazing, dan een boze blik!</p> <p><u>HIJ:</u> En jij in de mijne?</p> <p><u>HIJ:</u> Ik heb je een cadeautje gebracht.</p>
--	---

<p style="text-align: center;"><u>ZIJ:</u></p> <p>(Andere toon) Oh... Echt? Dat is lief... Mag ik weten...</p>	<p style="text-align: center;"><u>HIJ:</u></p> <p>(Kort) Je zal straks wel zien. Je weet trouwens best waar ik het over heb.</p>
--	--

De vriend komt links uit het flatgebouw en gaat tot in het midden van de voorscène, terwijl hij omhoog kijkt naar HAAR raam. Het verbaast hem dat HIJ daar staat.

VRIEND:

Ik zocht je!

HIJ:

Zoals je ziet, heb je me gevonden. (*Spottend*) Enne... heb je háár gevonden?

VRIEND:

Man, wist jij dat je ooit met een hardloopster te maken hebt gehad? Dat mens loopt niet, ze vliegt! (*ZIJ geniet*)

HIJ:

Met andere woorden, je bent haar kwijt.

VRIEND:

Wat doe jij daar?

HIJ:

Je was gewoon te klein voor haar. Geef het maar toe. (*Pauze*)

VRIEND:

(*Lastig*) Ze moet één of andere zijstraat in gerend zijn...

HIJ:

En daar in rook opgegaan waarschijnlijk. (*Mompelt*) Sukkel. (*Loopt af*)

ZIJ:

Koekoek!

De vriend draait zich om en ziet HAAR door ZIJN raam hangen.

VRIEND:

Ik wist dat je bij hem zat! Ik heb je geroken!

ZIJ:

Zeg eens, onbeschofterik! Ik heb net een douche genomen!

VRIEND:

Je parfum! Ik vond het gewoon gek dat ik het in zijn kot...

ZIJ:

Hoe wist jij dat het mijn parfum was?

VRIEND:

Gewoon. Een echte man voelt zoiets aan.

ZIJ:

Pf! Dat kan je alleen maar weten als je bij mij binnen hebt gezeten.

VRIEND:

Ik bij jou binnen gezeten... *(Met een gebaar van 'Kom, zeg!')*

ZIJ:

Ontken het maar niet!

VRIEND:

Ik zou niet weten waar je 't over hebt...

HIJ is rechts opgekomen en luistert.

ZIJ:

Leugenaar. Je hebt niet alleen bij me binnen gezeten, je hebt ook een koffertje gestolen. Mijn koffertje! *(De vriend antwoordt niet. Korte pauze)* Mooi. Zwijgen is toegeven. *(Ze loopt af)*

VRIEND:

Welk belang heeft...

HIJ:

En je hebt het in mijn kast gestopt toen ik even ingedommeld was. En ik die dacht dat je mijn vriend was. Je bent gewoon een dief.

VRIEND:

(Kalmerend) Hé, hé... Het is voor de goede zaak. Remember?

HIJ:

Dat je je sleutel op de binnenkant van mijn deur hebt laten zitten, had bij mij een belletje moeten doen rinkelen. Stommeling die ik ben.

VRIEND:

Iedereen maakt al eens een foutje...

HIJ:

Het wordt hoog tijd dat iemand je een lesje leert!

ZIJ komt links op. Ze draagt bokshandschoenen en een trainingshelm. Ze maakt bewegingen als van een bokser en danst zo naar hen toe. Zij letten echter niet op haar gedrag, zelfs al razen de schijnbewegingen rakelings langs hun hoofd. Ze komt ten slotte tussen hen beide terecht.

ZIJ:

(Beweging) Zei je 'lesje'? *(Idem)* Dat kan ik geven. *(Idem)* Met veel plezier. *(Idem)* Aan allebei. *(Idem)* Zelfs meer dan één. *(Idem)* Als 't moet. *(Idem)*

HIJ:

Ik weet van niets!

VRIEND:

Ik heb niets gedaan!

ZIJ:

(Idem) Wedden van wel?

De twee beginnen door mekaar te roepen.

ZIJ:

(Brult) STO-O-OP!

Ze trekt de bokshandschoenen uit, deponeert ze samen met de helm in de dichtstbijzijnde doos en komt opnieuw tussen hen in staan.

ZIJ:

Ik heb het hier voor 't zeggen! Per slot van rekening ben ik de benadeelde partij. Het is mijn koffertje dat gestolen werd. Jij bent een ordinaire dief en jij een dikke bedrieger.

Protest van beide.

ZIJ haalt een fluitje te voorschijn dat om haar hals hangt. Als een scheidsrechter net vóór de aftrap, geeft ze een fluitsignaal en vraagt hen door een gebaar bij haar te komen. Ze doen het.

Door fluitsignalen maakt ze hen duidelijk dat zij hun mond moeten houden, dat ZIJ het woord heeft en dat zij naar HAAR moeten luisteren. Ze haalt een muntstuk boven en doet de toss. Door een fluitsignaal maakt ze duidelijk dat HIJ als eerste mag spreken.

Ze zal hen na elke repliek door een fluitsignaal duidelijk maken dat de ene moet zwijgen en de andere mag spreken.

HIJ:

Misschien had ik je leugens meteen moeten geloven.

VRIEND:

Toen zij tegenover jou kwam wonen, kwam het me goed uit dat ik een sleutel van je appartement had.

HIJ:

Juist. Zo kon je rustig beginnen met je kuiperijen.

Fluitprotest van haar kant. Ze maakt hem duidelijk dat hij moet stoppen met ruzie zoeken en dat hij zich met zijn vriend moet verzoenen.

HIJ:

Het spijt me dat ik zo dom was je die sleutel te geven.

VRIEND:

Ik geef je geen ongelijk. Maar ik blijf het jammer genoeg prettig vinden om je wakker te houden.

HIJ:

Ik had je eigenlijk al lang aan de deur moeten zetten. Sorry dus...

VRIEND:

Ik kon er ook niks aan doen dat die baksteen eerder klein van formaat was.

HIJ:

Eigenlijk wou ik die vitrine niet ingooien. Ik had liever wat anders geraakt.

VRIEND:

Ik vind het van mezelf niet eerlijk dat ik vind dat je een idioot bent.

HIJ:

Als ik je ooit een dief noemde, is dat niet eens schromelijk overdreven.

Door een fluitsignaal geeft ze aan dat het genoeg is geweest en door een tweede dat ze mekaar een hand moeten geven. Ze doen het.

ZIJ:

(Stopt het fluitje weg) Goed. (Tot vriend) Jij bent niet écht een ordinaire dief, want per slot van rekening heeft onze groep het koffertje ook op een slinkse manier te pakken gekregen.

VRIEND:

We zijn dus van dezelfde soort.

ZIJ:

Klopt. *(Tot HEM)* En jij bent niet écht een dikke bedrieger, omdat... Omdat ik je ken.

HIJ:

Dat is een magere troost.

ZIJ:

De cruciale vraag is wat er met het koffertje moet gebeuren.

VRIEND:

Geef het me en ik zal het je tonen.

ZIJ:

Het bevindt zich op een plaats die ik alleen ken. Een volkomen veilige plaats, geloof me. *(Pauze. Andere toon)* Aangezien we van dezelfde soort zijn én hetzelfde doel nastreven, stel ik voor dat we voortaan samenwerken.

VRIEND:

Wat mij betreft geen probleem. Maar wat doen we met hem?

HIJ:

(Cynisch) Liquideren, zeker? Boempatat en we spreken er niet meer over.

VRIEND:

Dat kan ik alleen maar beamen en bevestigen!

ZIJ:

Jullie gaan toch niet herbeginnen, of wel? *(Ze schudden beide van nee)*

HIJ:

Terwijl jullie het wereldrecord hardlopen aan het verbeteren waren, heb ik ook niet stil gezeten. *(Verbazing bij de anderen)* Ik zei dat ik een cadeautje voor je had. *(Andere toon)* Maar nu weet ik niet zeker meer of ik wel van een cadeautje mag spreken. Ik stel voor dat we even naar je appartement gaan.

HIJ gaat naar het flatgebouw rechts. De twee volgen. Hij laat haar voorgaan en ze gaat af. Hij draait zich om en steekt de handpalm omhoog.

HIJ:

Halt! Jij komt er niet in. Maak je nuttig en ga het koffertje zoeken. Ik heb horen zeggen dat het hoofdkwartier van die bende in het noorden van Alaska ligt. *(Af)*

VRIEND:

En waarom zou ik er van meneer niet in mogen? *(Af)*

Lege scène. De conversatie die volgt, gebeurt volledig off-scène.

HIJ:

Omdat jij hier niets verloren hebt. Daarom.

VRIEND:

Ben jij misschien de grote chef?

HIJ:

Nee, ik ben de grote chef niet. Dat is iemand anders. Iemand die jou blijkbaar altijd een stapje voor is.

ZIJ:

Komen jullie? De lift is er.

HIJ:

Jij wilt toch niet dat zo iemand bij jou naar binnen gaat?

ZIJ:

En jij wilt toch niet tegen mij beginnen? Stap in.

HIJ:

Ik weiger met dat individu in dezelfde ruimte te staan.

VRIEND:

Neem dan de trap. Die is vrij.

HIJ:

Maak dat je uit die lift bent.

ZIJ:

Net kinderen.

VRIEND:

Zeg eens, waarom kom jij je hier tussen wringen.

HIJ:

Omdat ik er zo vlug mogelijk uit wil.

VRIEND:

Hou op met duwen.

HIJ:

Hou jij je handen thuis.

ZIJ:

Hou toch op. We zijn er bijna.

HIJ:

Hou je mond.

ZIJ:

Is dat tegen mij?

HIJ:

Maar nee...

VRIEND:

't Was wel tegen jou, want ik heb niets gezegd.

HIJ:

Zie je nu dat hij zijn mond niet kan houden?

ZIJ:

We zijn er.

HIJ:

Eindelijk!

VRIEND:

Vooruit, stap dan uit, als je er toch zo graag uit wil.

ZIJ:

Komen jullie of blijf je in die lift wonen?

Haar flat.

De deur gaat open. Zij komt binnen, gevolgd door HEM en de vriend.

HIJ:

(Beetje lastig) Ik heb je 'cadeautje' op je bed gelegd. (ZIJ af kamer)

VRIEND:

Weet je waarom je niet wou dat ik mee naar boven kwam? Je bent jaloers.

Nog voor hij hierop kan reageren, klinkt er een scherpe gil. Ze vliegt op en werpt zich om ZIJN hals, als om bescherming te zoeken. Maar dan...

ZIJ:

Je bent een monster! (Ze geeft hem een stevige oorvijg)

HIJ:

Geef dan al eens een cadeautje...

ZIJ:

(Tot vriend) Daar ligt een dode, een levenloos lijk! Hij heeft hem vermoord! Oh mijn god, dit loopt helemaal uit de hand!

HIJ:

Je overdrijft...

VRIEND:

(Totale minachting) Hoe kun je zó laag zakken... (Gaat kamer in)

HIJ:

Jij maakt natuurlijk nooit fouten, meneertje perfect. (HIJ gaat ook de kamer in. ZIJ volgt tot aan de deur) (Achter) Je moet in 't vervolg beter uit je doppen kijken, meid. Alles en iedereen is hier springlevend.

Ze komen meteen op met de reparateur. Die werd door HEM stevig aan handen en voeten gekneveld met de tape. Ook zijn mond werd afgeplakt, maar de pijp steekt er nog in. De man probeert iets te zeggen. Met een zakmes snijdt de vriend de voetboeien los.

HIJ:

Wacht nog even met de handen. Hij is misschien gevaarlijk!

ZIJ:

Hij heeft zich zelfs vermomd als reparateur van de lift, stel je voor.

VRIEND:

Er scheelt niets aan haar lift. Hij zou beter naar de jouwe komen kijken.

De vriend houdt zich met de man bezig: aftasten naar wapens enz...

HIJ:

Om hun doel te bereiken is dat soort gangsters tot alles in staat. Hij stond me op te wachten. Met een wapen. Ik dacht toen nog dat jij (= ZIJ) de vijand was en dat jij hem gezonden had... Of zoiets... Om mij...

Ze geeft hem een flinke oorvijs.

HIJ:

(Als een verongelikt kind) Maar waarom dóe je dat toch altijd?...

ZIJ:

Hoe durf je! Denk je echt dat ik jou zou laten vermoorden? Je weet toch dat ik... dat ik...

HIJ:

Iedereen kan toch een foutje maken... Wacht even. (Af kamer en onmiddellijk terug met de tas van de reparateur) Hier is zijn wapen. (Opent de tas, ziet dat er geen wapen in zit en sluit ze even vlug!) (Tot vriend) Euh... Ik stel voor dat je hem onmiddellijk aflevert. Hij lijkt me tamelijk gevaarlijk... (HIJ hangt de tas rond de hals van de reparateur)

VRIEND:

Doe ik.

De vriend sleurt de man recht en leidt hem naar buiten. HIJ en ZIJ volgen.

De straat.

De moeder komt links op. Ze is bekaf. Ze belt bij hem aan. Geen reactie. Ze belt nogmaals. Niets. Ze toetst zijn nummer in. Het rinkelt bij hem.

MOEDER:

Waar zit je toch? Of laat jij je arme moeder weer op de stoep staan? (Steekt haar toestel weg. Zijn telefoon blijft rinkelen) Zo, dat zal je leren in slaap te vallen als ik je nodig heb. (Af links)

HIJ, de vriend en de reparateur komen rechts op en steken de straat over. De mondtape werd bij de reparateur niet verwijderd, de pijp steekt nog in zijn mond en de man protesteert nog steeds even fel, maar het helpt geen zier.

VRIEND:

Luister eens...

HIJ:

(Stilte. Hij kijkt naar boven) Dat is bij mij! (Loopt naar links) Let goed op hem. Maak hem in geen geval los! (Af)

VRIEND:

Geen zorgen. Ik ga de 'handlanger' netjes afleveren waar hij thuishoort.

De vriend duwt de protesterende reparateur voor zich uit. Ze gaan links af en ZIJ schrijdt rechts op. Ze draagt de vleugels en het kroontje van een engel. Ze houdt de handen in bidhouding en er sluimert een beate glimlach op haar lippen.

HIJ:

(Op links) Ik kan er niet in. De deur is op slot. Iemand heeft... (Pauze. Hij denkt na en snapt het) Geef me mijn sleutel terug.

ZIJ:

(Met omfloerste stem) Sleutel? Waar heb je het over?

HIJ:

Hang het onschuldige engeltje niet uit. Ik weet dat je hem hebt.

ZIJ:

(Idem) Zou het?

Ze schrijdt naar de rand van de scène en laat zijn huissleutel (die ze in haar gevouwen handen hield) in de zaal vallen.

ZIJ:

(Idem) Oh hemel! Hij gleed toevallig uit mijn handen. Misschien kun je hem opvissen, als je het rooster tenminste open krijgt. (Af rechts)

HIJ gaat sakkerend op de knieën zitten, opent het 'rooster' van de riool (mime) en steekt er zijn hand in. Kreunend en sakkerend probeert hij de sleutel te pakken te krijgen.

De vriend komt links op met het hoofd achterover. Hij houdt zijn zakdoek tegen zijn neus.

Zij is aangekomen in haar flat (zonder vleugeltjes) en leunt uit het raam. Met een glimlach bekijkt ze het tafereel.

VRIEND:

(Haast onverstaanbaar omwille van de zakdoek) ...at oe ij aar?

HIJ:

Iemand met een duivels karakter heeft het lumineuze idee gehad mijn huissleutel in de riool te laten vallen.

VRIEND:

Is at o erg?

HIJ:

(Cynisch) Natuurlijk niet. Ik zal alleen de nacht onder de blote hemel mogen doorbrengen, meer niet.

VRIEND:

Je ebt och je yjama aan. ...at obleem is us obgelocht.

De vriend haalt zijn eigen sleutel uit zijn zak en houdt hem omhoog.

VRIEND:

...obeer eens et je andere arm, isschien is ie anger.

HIJ haalt zijn arm uit de 'riool' en doet het. Hij heeft niet op de sleutel gelet.

HIJ:

Als je grappig probeert te zijn, kan ik je garanderen dat niemand er kan om lachen.

VRIEND:

...enk je at ik een eden eb om te achen?

HIJ:

Waarom sta je daar met die zakdoek voor je neus? Is er ergens een epidemie uitgebroken of zo?

VRIEND:

(Haalt de zakdoek weg, maar zal nog een paar replieken moeilijk spreken) Ik heb onderweg de plakker van die meneer zijn mond gehaald. Hij vroeg of hij een pijpje mocht opsteken en toen heb ik hem losgemaakt.

HIJ:

Ik heb het je nog zo gezegd.

VRIEND:

Meteen kreeg ik jouw verdiende loon. Achteraf zei hij dat hij de reparateur van de lift was en dat een schurk -jij dus- hem neergeslagen had.

HIJ:

(Staat recht en sluit het 'rooster') Straks met 'n pollepel proberen... Je hebt hem toch uitgelegd dat alles op een misverstand berustte?

VRIEND:

Natuurlijk. Ik heb hem zelfs jouw verontschuldiging aangeboden.

HIJ:

Dat was erg attent van je.

VRIEND:

Maar hij heeft ze niet aanvaard.

HIJ:

Met sommige mensen is geen rechte voor te ploegen, ook al meen je 't goed. Wat sta jij daar met die sleutel te zwaaien?

VRIEND:

Waar zou die voor dienen, denk je?

HIJ:

(Snapt het eindelijk) Verdomme!

Hij rist de sleutel weg en loopt links af. ZIJ schatert het uit.

<u>De straat.</u>	<u>Haar flat.</u>
<p><u>VRIEND:</u> Ik vraag me nog steeds af waar jij dat koffertje hebt verstopt.</p>	<p><u>ZIJ:</u> Op een veilige plek, zei ik toch.</p>
<p><u>VRIEND:</u> Waar wij nooit zouden aan denken?</p>	<p><u>ZIJ:</u> Misschien...</p>
<p><u>VRIEND:</u> Ergens onderweg toen ik je achtervolgde?</p>	<p><u>ZIJ:</u> Is dit een quiz? <i>(Ze sluit het raam en gaat af kamer)</i></p>

Hij komt opgelopen, haakt de hoorn af en komt voor het raam staan.

HIJ:

Als ze bij mij heeft binnen gezeten is dit de enige plaats waar ze...

VRIEND:

(Denkt stevig na) Open de kast! *(HIJ doet het)* Onder de pull! *(HIJ vindt het koffertje)*

Rechts verschijnt een heer met een brede vilthoed, zwart pak en overjas. Zijn hemd en zijn lange sjaal zijn blauw. Het is de chef. Hij is iemand die ieder-een steeds vriendelijk te woord zal staan.

HIJ:

(Roept door het raam en steekt het koffertje omhoog) Kijk! Ik heb het! (Af)

VRIEND:

(Juicht) Ik wist het! (Loopt naar de ingang links) Waar verstop je een boom?

HIJ:

(Achter) In een bos! (Hij dondert de trappen af)

VRIEND:

En een naald?

HIJ:

Op een speldenkussen!

VRIEND:

En een postzegel?

HIJ:

(Idem) In een album!

VRIEND:

En een koffertje?

HIJ:

(Idem) In een kast onder een dikke pull! (Vliegt op en geeft het koffertje)

CHEF:

Heren, excuseer. Ik zou graag weten waar ik het kerkhof kan vinden.

VRIEND:

Weet u zeker dat u daar naartoe wilt?

CHEF:

Het is niet zozeer voor mij persoonlijk. Eerder voor een paar jongelui die ik graag wou begeleiden.

HIJ:

Naar hun laatste rustplaats?

CHEF:

Hun allerlaatste. Daar dient een kerkhof toch voor? *(Lachend)*

HIJ:

(Lacht mee) Daar kunnen ze voor eeuwig slapen, de gelukzakken. (Geeuwt) 'k Wou dat ik het kon.

CHEF:

Misschien gebeurt het sneller dan u denkt.

VRIEND:

U volgt hier links tot aan vierhoek. De straat rechts laat u links liggen. Neem die in het midden of ga gewoon rechtdoor, zoals u verkiest. Draai links mee en rechts ziet u het kerkhof. Gemakkelijker kan niet.

CHEF:

Erg vriendelijk. Dank u.

De chef blijft staan en haalt ongemerkt een pistool uit zijn zak, waar hij een knaldemper opschroeft.

Zij babbelen verder, maar voelen dat de andere niet is weggegaan.

VRIEND:

Excuseer, bent u al terug?

CHEF:

(Joviaal) Ik heb geen kist.

VRIEND:

Kist?

CHEF:

Kist. Koffer, als u wilt. Om lijken netjes in op te bergen.

HIJ:

Meneer is begrafenisondernemer?

CHEF:

In zekere zin. Maar op dit ogenblik heb ik een acuut gebrek aan lijken.

HIJ:

Crisis in de sector.

CHEF:

Ik heb echter de oplossing gevonden. Ik produceer mijn lijken namelijk zelf. *(Trekt de revolver en wordt brutaler)* Vlerken omhoog en bekken dicht! Onnodig te zeggen dat wie beweegt, er een extra gaatje bij krijgt. Oh ja, het koffertje graag.

VRIEND:

(Gehoorzaamt met tegenzin) Gangster...

<u>De straat.</u>	<u>Haar flat.</u>
<p><u>CHEF:</u> Dat is mijn beroep. In mijn geval mag je zelfs van 'roeping' spreken. Zo, ik geloof dat alle formaliteiten afgehandeld zijn. Nu ga ik u de weg naar het kerkhof tonen. <i>(Richt zijn pistool op HEM)</i></p>	<p><i>Blijkbaar rinkelt de telefoon, want ze komt uit de kamer en neemt op. Ze luistert, lipt een paar korte antwoorden, haakt af en loopt naar het raam. Ze ziet wat er beneden gebeurt, schrikt en verlaat de flat.</i></p>

HIJ:

Dat is vandaag al de tweede keer dat ze me willen trepaneren. Ik heb met jullie vieze zaakjes niets te maken. Waarom moet ik altijd slachtoffer zijn van de stomiteiten van een ander.

HIJ krijgt het pistool tegen de slaap gedrukt.

CHEF:

Tututut... Nog één woord en je hebt een paar secondjes minder te leven.

VRIEND:

(Kalm) Mijn vriend heeft met de hele zaak niets te maken, meneer. U vergist zich van vijand.

CHEF:

Het is mij glad om het even. Als je aandringt. (*Richt zijn revolver op de vriend*)

MOEDER:

(*Achter*) Ah zeuntje! Ik wist dat je daar was! Je moet me helpen!

CHEF:

(*Stopt het pistool weg*) Ik hou jullie onder schot. Denk eraan.

De moeder komt hijgend op. Zonder bagage. Ze loopt direct naar HEM. Het is alsof ze de anderen niet ziet staan.

MOEDER:

Ze hebben me bestolen. Alles kwijt. En het ergste is dat ik nog twee blikjes bier over had. Vooruit, ga achter die schurken aan en haal mijn gerief terug.

CHEF:

Mijn excuses, mevrouw, maar ik was net...

MOEDER:

Wie bent u, jongeling? (*De heer weet niet wat te zeggen*) Op klaarlichte dag! Je moet maar durven! Een arme, zieke vrouw beroven. U gelooft het niet, maar het gebeurde toen ik een dief achtervolgde die een koffertje van me gestolen had. Maar twee bandieten tegelijk te lijf te gaan, is iets te veel gevraagd.

CHEF:

U bent blijkbaar het geliefkoosde slachtoffer van de lokale kruimeldieven.

MOEDER:

Zeg eens... U hebt mijn koffertje!

CHEF:

Uw koffertje? Dit is mijn rechtmatig bezit, mevrouw.

MOEDER:

Dan beweer ik dat u een dief bent, meneer!

HIJ:

(*Kleintjes*) Mama, alsjeblieft...

MOEDER:

Wat is het logische gevolg, meneer? (*Steekt de hand uit*)

CHEF:

Ik denk er niet aan, mevrouw. (*Trekt zijn revolver*)

ZIJ is rechts komen opsluipen. Ze draagt de cape, het masker en de pull met de vleermuis van Batman. Ze wacht tot de heer zich met zijn rug naar haar toedraait en raakt hem aan in de hals. Hij siddert alsof hij een schok krijgt en zakt in mekaar. De vriend ontfermt zich over revolver en koffertje.

MOEDER:

(*Op een heel andere toon*) Flink werk, meisje. Je hebt een gevaarlijk individu geneutraliseerd. Ik hield alles hier in de gaten en kon je nog bijtijds verwittigen, want onze vrienden beleefden net de catastrofe van hun leven. Mag ik u voorstellen: de grote chef! (*Ze gooit de vriend een paar handboeien toe*) Hier, zorg jij voor onze gast.

Hij knevelt de chef.

ZIJ gaat discreet af om het Batmanpak uit te trekken. Daarna komt ze terug.

HIJ:

Hij is toch niet alleen gekomen?

MOEDER:

Wij ook niet. Zijn handlangers zitten al achter slot en grendel. In je ijver heb jij zelfs één van mijn mannetjes uitgeschakeld.

HIJ:

De man van de lift?

MOEDER:

Dat was niet alleen een echte reparateur, maar ook mijn uitkijk.

HIJ:

Dat is nu op en top mijn mama, zie! Gepensioneerd rechercheur, steeds bij de pinken en alerter dan ooit tevoren. (*Geeft haar een stevige zoen*)

MOEDER:

Dank je, mijn jongen. Het was het hoofd van de recherche zelf die me in het diepste geheim vroeg of ik nog één zaak op wou lossen. Deze bende is niet groot, maar toch was het oppassen geblazen. Het lokaas ken je. We lieten overal sporen en 'bewijzen' achter, die zijn authenticiteit moesten bewijzen. Het leek zo echt dat ze toehapten. (*Tot vriend*) Ik ben je opdrachtgever die je alle informatie bezorgde, zowel de echte als de valse.

VRIEND:

Dus die oude filmpjes, officiële documenten, historische werken...?

MOEDER:

Ultrageheim, zéér geloofwaardig, en... volkomen nep!

VRIEND:

De historici met wie ik contact opnam?

MOEDER:

Er werd niets aan het toeval overgelaten.

VRIEND:

Je hebt me flink bij de neus genomen.

MOEDER:

Zo mag je het niet opvatten. Deze operatie mocht gewoon niet mislukken. Hoe minder rechtstreekse medewerkers op de hoogte waren, hoe kleiner de kans dat er iets uitlekte. Vandaar.

HIJ:

Er bestaat dus helemaal geen SVH?

MOEDER:

Wat is mijn zoontje toch slim!

HIJ:

Toch is er iets dat ik nooit begrepen heb...

ZIJ: Het koffertje natuurlijk! Wat zit er dan wél in?

Hij schudt van nee en denkt na.

De moeder haalt de sleutel van haar hals en opent het koffertje. Het is leeg.

ZIJ:

Maar... Jij draagt de sleutel?

De moeder neemt zwijgend haar muts af en trekt haar mantel uit. Eronder draagt ze de deux-pièces van de rode dame. (Eventueel: rode haren)

VRIEND + ZIJ:

Jij!

HIJ

Mama?

MOEDER:

De vijand op het spoor zetten van een 'rode dame', die de SVH in haar bezit had, was geen kunst. Ik speelde dus zelf voor lokaas. Het was de bedoeling dat al onze eenheden in actie zouden treden als de bende de SVH bij mijn medewerkster (= ZIJ) probeerde weg te kapen. Als extra-lokaas haalde ik haar broer uit de gevangenis om het koffertje in veiligheid te brengen, als ze niet eerder kwamen opdagen. Tegelijk bracht ik de vijand op de hoogte. En zoals je ziet kwam de grote baas er persoonlijk op af. Maak je geen zorgen, zoals beloofd doe ik een goed woordje wat betreft de voorlopige invrijheidsstelling van je broer.

ZIJ:

Alleen gooide een gekanteld huisnummer roet in het eten. Zo kwam mijn broer bij jou terecht. Arme jongen... Gelukkig bezit hij een overdosis aan fantasie. En ik vond het op mijn beurt heerlijk om mijn fantasie de vrije loop te laten.

HIJ:

Dat heb ik gemerkt. Jij moet voor je broer niet onder doen.

MOEDER:

Mijn zoon vraagt zich af waarom ik hem de laatste tijd dikwijls zonder reden voor de voeten loop. Het kon niet anders. Ik moest deze buurt in de gaten houden, want de bende kon elk ogenblik opduiken. En dat zou hier gebeuren.

HIJ:

En ik me maar ergeren!

MOEDER:

Geloof me, ik was de laatste die het prettig vond. Kan ik dat misschien compenseren door je studies voor de volle pot te financieren? Deze opdracht levert me namelijk een klein fortuin op. Zo kan je je studies in alle rust afwerken en, wie weet, later in mijn voetsporen treden.

ZIJ:

Studeer jij criminologie?

VRIEND:

We hebben mekaar op de campus leren kennen. Alleen ben ik al rechercheur. Hij bijna.

HIJ:

Misschien worden we later zelfs collega's.

MOEDER:

Je bent een wakkere kerel, mijn zoon. Er zijn er die zich voor minder in slaap laten sussen.

HIJ:

Oh nee, ik was even vergeten hoe hondsmoe ik wel ben... (Geeuwt)

MOEDER:

Dan ruimen wij de baan. Rechercheur, vergeet ons pakje niet. Ik zorg voor een combi. *(Ze toetst een nummer in en praat discreet)*

VRIEND:

Uw bevel, baas! *(Hij helpt de chef recht)*

HIJ:

Kom je morgen langs?

VRIEND:

Ik heb geen sleutel.

HIJ:

Ik zorg wel voor een andere. Iemand die mijn leven heeft gered krijgt voor mijn part een hele sleutelbos.

MOEDER:

Met jou, mijn jongen, neem ik later wel contact op.

HIJ:

Goed, maar liefst niet overdag, want dan slaap ik. En ook niet 's nachts, want dan werk ik. *(Geeuwt uitgebreid)*

MOEDER:

Maak je geen zorgen. Oh ja, nog een klein detail. Dat ik voor mijn medewerkster een flat huurde tegenover de jouwe was misschien 'puur toeval'. Doe er je voordeel mee.

Ze neemt al haar gerief en gaat af. De vriend volgt met de geboeide gangster.

ZIJ haalt mantel, kroontje en toverstokje van de toverfee uit een doos. Romantische muziek.

HIJ:

Mensenlief, is alles écht achter de rug. Het is alsof er een loden gewicht van mijn schouders glijdt. *(Hij gaat naar links)*

ZIJ:

Waar ga je heen?

HIJ:

Ik ben óp. Ik kan gewoon niet meer.

Ze strooit toverpoeder over hem heen. Zijn ogen vallen zo goed als dicht. Met het toverstokje lokt ze hem al dansend. Ze gaan niet af. Ze stappen onmiddellijk haar flat binnen.

ZIJ:

Ik hoop dat je 't me niet kwalijk neemt dat ik vandaag zo kattig deed. Ik zal me in 't vervolg trachten te beheersen.

HIJ:

Jij bent zo betoverend dat ik zeker weet dat ik me niet zal kunnen beheersen.

ZIJ:

(Met de handen om zijn hals) Bedoel je dat je iets stouts van plan bent?

HIJ:

(Neemt haar in zijn armen) Wat anders? Ik ben al véél minder moe.

ZIJ:

Weet je, ik ben gelukkig dat we terug bij mekaar zijn.

HIJ:

Mmm...

ZIJ:

Weet jij nog waarom we toen uit mekaar zijn gegaan?

HIJ:

Geen idee. Het was waarschijnlijk iets verschrikkelijk belangrijks.

ZIJ:

Stom, hé? *(Ze zoenen mekaar)* Kom.

HIJ:

Eventjes nog. Ik wil één ding zeker weten. *(Gaat naar het raam en roept)*

DE SNOR VAN HITLER !!

We horen het in de verte rommelen.

HIJ:

Kijk, dat is nu iets wat ik nooit begrepen heb.

Zij komt bij hem aan het raam. Het gerommel versterkt, de lucht verduistert. Plots barst het onweer in alle hevigheid los. De regen klettert.

HIJ:

Een wolkbreuk! Hoe moet ik nu naar huis?

ZIJ:

Vind je dat een probleem?

HIJ:

Eigenlijk niet. Ik heb mijn pyjama toch al aan.

Ze sluit het raam, trekt het gordijn dicht (meer verduistering) neemt zijn hand en loopt met hem naar de kamer.

De deur valt met een bons dicht.

EINDE